FABRIKS-MÄRKE.

O.T.A.B.

№ 1 + Dagens Dikt 1½

En visa vill jag sjunga om
Skånsk Dragoner blå, som uti Ystad
vandra och där få pröva på vad
det vill säga att vara kronans
kar, det får man lära sig blott
på några dar.

2 v

Jag reste ifrån hemmet en mörk
November kväll och då kan ni väl
tänka jag var lycklig jag var
sällt ty på mat och på spänningar
det bred man ingen nöd och på
bränvin vi hade i överflöd

3 v.

Men tåget det gick ned åt landet
jag kom då tänkte jag för tusan
det är bäst att vända om när
Till Malmö då jag knappast förstod
vad som sades ett endaste ord.

4 v.

Ner till Ystad jag kom och
frågte efter kasärn och de sade
stackars djävul skall du ock
försmäkta där när som detta hörde
då sjönk jn mitt mod och jag
tänkte på vad mig förestod

5 v.

Kontraktten för mig lades att
jag skulle skriva på om jag
i tre år vill tjäna kässut
dragonerna de blå och detta
jag underskref med en sjudjävla
klåm och mitt N:r jag fick som 55

6 v.

Sen fick jag uniformen och sabel
och karbin och en sadel och en
kappa som var lång som själva
hin Ja sedan vas man färdig till
att lära sig hur man detta
handtera skall i krig

7 v.

Sedan fick man lära att göra
väntter om, och även helomvändning
när som man var i gång att
packa man sig lärde på allra
bästa vis och den värsta kan
jick jn första pris

8 v.

Var morgon när det blåser så skall
man stiga upp och i hast sätta
kläderna uppå sin arma kropp
och sen så får man rykta en
timma eller två tills dess dags
blir att upp till maten gå

9 v.

Sen hästen får man sadla
det bästa som man kan huvudsaken
är att sadeln inte ligger bak
och fram och sedan får man höra
det här som dagligt kröd syrång
ur sadeln från steten och till kön

10 v.

Men uppå fältgjänstöfning må ni tro att det är brådt när man skjuter på fienden med rödfärgade skott patrullerna flyr undan som sjäfvaste hin när de hörа en knall från min Karbin

11 v

Uti gymnastiken det hoppas skall så lätt män är man lite klyftig så tar man det så lätt, när andra uti farten över bockar hoppa få iblandjag hoppar iblandjag fittar på

12 v.

Sedan man lärt intaga som själfvaste fan huvudsaken är att arm och klinga är i samma lodplan kommenderas det vänster hugg man gör en höger stöt får man höra du är ett djäfvla nöt

13 v.

Var lördag skall man putsa sin mundering med sand och sen skall man poleradem så skinande blank Gud nädi den satan som ej på söndag har sin mundering där hänger fin och klar

14 v.

Sedan får man svärta sig på kroppen överallt och det är inte roligt skall ni tro när det är kallt sen skall man stå i skjortan därmed ingen pardon när på söndagen det är revingsvisitation

15

Om det kans besvärligt blir man glad uti den tron att man kan få vila sig om går på sjukvisitation då har man ont både här och där, helst i benen det annars vore plär

16 v.

Ja livet här vid gardet ej någon
framtid är ty här man blir befordrad
kan man lätt bli volontär
man går ju blott till staden och
tager sig ett rus degraderad
man blir förutan krus

17

Vill ni nu veta vem diktaren
är så är det en yngling som
tjänt som volontär som tjänat
här vid gardet i tenne långa
år nu hån tjänges en vida minnesvård

Slutskriven den 6/6 1915
av. E. E. Svensson
Vice Korpral

№ 2 Georg Stjömanen

Georg Stjöman tog ömt i pannen
Sin lilla vän och styr ut hamnen
Han vade när jag här återstår
Jag glad med dig uti lycka
Går

2 v

Han seglade med ett skepp Cecilja
Ett vackert fartyg med rep och talja
Den femtonde i november stod
De stalta bälgjärna hårt emot

3 v

Vi seglade länge fram och tillbaka
Vi kämpade i fem och fyrtio dagar
Då fick den stollta seglaren sin bnäck
Itu gick rodret och skutan läck

4 v

Atlanten steg och vinden den blev värre
Och hungersnöden den steg upp som herre
De hade vatten men intet bröd
Då sågo stackarna sin säkra död

Två vers

De kasta katt och de dragga denna
Och katten fallen på Georgsjönan
Då blev han ledsen och föll i gråt
Ack inte skall jag ifrån världen gå

6

Emot kaptenen han kniven dragger
Med möda han mäda han sina ord
Ledsaga han rapar vildt jag vill till min
vän, Och inte skall jag ifrån världen än.

7

En kamp uppstod och skatt där smälla
Och Georgsjönan till däcket fallen
Han gick ju under och blev ett lik
De rasade alla i full panik

8

Och likelt man uti bitar skären
Och sedan ned det i kabussen
bären, Man lagar måltid man glömer
att, De hava mördat en kamrat

9

Och resten saltades ner till spisning

Om ej en räddning sig ville visa
Då syns en seglare långt borta än
Som emot olycksspatsen styrer hän

10

De bleva räddade men ej ur sinnet
Går detta gräsliga dem ur minnet
De pingo alla en stilla natt
Och uti New York de blev landsatta

11

Men uppe på stranden står en skarkars
flicka Hon har så svårt att ifrån
stranden vika, Hon vill stå brud men
den ädla mä vet ej att brud-gum-
men Den är död.

Slutskriven är
av Dragonen

153 Johansson Arvid

Det är väl en
dragning i alla

glöm honom ej
för det har mången
gjort det är för han är
blivit förlorad i denna
världen

N:o 3. Bohusläns fiskareflicka

På bohusläns kuster bland skären
de grå. Där såg man en grav med ett
ankar uppå, Den saknar all klädsel
av kransar blad, Dess prydnad består
utav kaveskum och sand

2 v

Bland ålderiga gravar som växa på stånd,
där ser man en fiskareflicka ibland.
Hon satt där på sorgesam med hand under
kind, hon lyssnar på lavkfullt på susande
vind.

3 v

Hon suckar så tungt o har svårt samt
det är, att så vara skild från den vän
man har här. O svara mig bölja på blånad
hav, var finnes min älskling säg är han i grav

4 v

Eller har jung mig svikit och lagit en an,
min Gud denna tanke får ej vara sann.
Hon lovade så trogel innan han for bort

Hon lovade komma igen inom.

5 v

Han svor mig så troget när han stöt mig
i famn, Jag skriver så snart jag kommer
i land. Men aldrig en rad ifrån honnom
jag fått, fastt tvänne år sedan den dagen
förgått.

6 vers

Med sorg i mitt sinne nu ensam jag går
mitt fällskap är vågen som skummar
och slår. Silkesklädda grannar och gusgrå
skär, de äro de enda som jag håller kär.

7 v

Har tack för all vänskap du visat mig
har, ett evigt farvål utav världen jag
tar. Min grav skall jag kläcki bland
böljornas svall, bland tjotång o mäcker där vilo
jag skall.

8 v

Och sakta hon lösar sitt böljande hår
och sedan hon neder till havstranden går.
Där viskar hon sakta sin älskades namn
som sjunker hon neder i havsdjupets famn.

9 v

En kort tid därefter som flickan försvann
man liket av henne i böljorna fann
Sen fick han sin grav ännid granarnas
bot, där vilar han trygg emot stormarnas hot.

10 v

Så som där en sjöman på brusande hav,
låt resa ett ankare uppå hennes grav.
Sen låter han gravera med gyllene ord,
här vilar den flicka jag älskat på jord.

11 v

Och Kattegats böljor de skumma och slår,
vid foten av graven från år och till år.
Men sagan om den som i graven är
gömd, av fiskarbefolkningen skall aldrig bli
glömd.

T. Skog
Dragon
Ystad den 6/10 1915

№ 4 Kärleks visa

I skymningens ensliga stunder,
jag drömt mången tjusande dröm.
Och där ibland de hemsökta hundar,
jag vandrat med vännen så öm.
Den vän som jag i tystlet jag vågar
att älska och hålla för min
Den vän hvilkens minne mig plågar
men ändå som tjusar mitt sinn.

O hvarför skall jag väl drömma
ja drömma om kärleken så
O hvarför kan jag ej glömma den
vän som jag aldrig kan få.
Måtte den vän som du väljer till maka
dig älska som jag kära vän
Då vill jag med glädje förlåta,
förvål vi ej nånsin igen.

Kom ihåg att låt mig på trycken
se hur till ett sista farväl.
Må sorgen ej grusa din lycka
jag önskar av hela min själ.
Vad gör det att hjärtat vill brista
i tanken på vännen farväl.
Det härdaste ~~mitt~~ dödet äger skall man mista
har mod ej min blödande själ.

T. Skog
Drogon

J. Skog

№ 5 Amerika visa

Jag skrev ett brev hem till min vän
men jag har ej fått svar igen.
Jag trodde hon hade övergivit mig
jag trodde hon hade en annan här.

Men om jag säkert visste det, så blev mitt
hjärta åter lätt. Då vill jag sjunga ån en gång
En liten anskedsång.

Vi hissade våra segel opp, vi hissa dem i

höjan topp. Sen segla vi uti Herrans namn
allt till det skönа Köpenhamn.

Men när vi den vågen hunnit fram
fick jag ett brev uti min hand.
Det var förseglat med svart band
och det jag läste med stor hast

Nu har jag fått stor sorg och nöd
nu är min aldra härdaste död.
nu vill jag alls ingen härdste ha.
Ty jag har fått stor sorg förutan

T. Skog
Drogon

№ 6 Minne ifrån Björkeberg.

Ett minne ifrån Björkeberg vid Helgeå
strand, en saga så berättar den gamle Olv.
ibland. I lunden som sitta sjuss ähnen svärar
där. Berättar om en grymhet som där
förövad är.

9 v

I hungra sjön på holmen ett slott där
fordom låg, men mellan dessa murar
man sällan glädje såg. En hård och
grymmer greve som rytande där satt
hans blickar voro som dödens uti den
mörka natt.

3 v

Den hörde grymme greven som blott en
dotter har. Så huld så mild så ädel
mill icke lik sin far. Och hennes namn
var Anna hon endast kärlek bar, blott
till en fattig gosse som uppå borgen var.

4 v

Den hårde grymme greven ett ryckte höga
får, att Axel älskar Anna han vredgas
därneppå. Han får uti sitt sinne att taga
Axels liv, han drager fram ett vapen
en lång vasser skärr.

5 v

Det var en midsommarafton vid solens nedgång
allt efter dagens möder vid fiolens gyva
klang, sig samlat har en skara av byggdens
ungdom där. Och även Grevens Anna bland

den glada skaran var.

6 v

Hon hade gått till borgen att Axel träffa
få, och snart de ryttes vandra till stranden
båda två. Satt om sin kärlek tala och lova
evig tro, den svala aftonvinden snart vaggar
dem till ro.

7 v

Men snart så vaknar uti förskräckelse,
ty Anna grymmes fader han hördes rytande
Du har förfört min dotter åt dig är hon
förgod, hur kan du sådant tänka hon är
av ädelblod.

8 v

Ack kära hulde fader hör mig din dotters
bön, min Axel vill jag äga intill den
dag jag dör. Får jag ej Axel äga jag ingen
glädje har, din dotter du ej bör neka
förlåt mig kära far.

9 v.

Här hjälper inga böner ej ett bemärkligt ord
han säger åter vapnet och stöter det så
fort. I Axels unga hjärta, han föll i annas

samm, och nu gräm gräset hans
hjärtblod förrän.

10 v

Nu Svels söst är bruten han knappast
tala kan, grått ej för mig min Anna
jag går till fridens land. Grät ej för mig
min Anna fast jag går bort från dig.
Lyfte ovan stjärnorna där träffas åter vi.

F. Skog
Tragon den 7/10 1915
Ystad

№ 7 Turist Visa.

1 v

Jag gjorde mig en tur på ångaren Turisten
det var en vacker dag det var på morgonkvisten
med öl och brännvin i min korg
så gingar jag till Stockholm. Trallarallerallera
det var ett livat tåg.

2 v

Jag kompisar ombord de sej emellan mena
när jag ur flaskan tog en trodubbelt rena
jag första gången tog igen
så många gånger om igen Tralla Fallerallera

3 v.

Resan gick galant jag gingar fram på vägen
vädret det var grannt och jag var glad i hågen
när till Trollhättan jag kom
Då var jag full och korgen tom. Tralla. etc.

4 v.

I Trollhättan steg jag i land bland
slussar och kanaler ja här skall bli
affär för jag har fått riksdaler
Mycke öl och lite mat
Ja de skall Georg ha va bäst
Tralla Fallerallera etc.

5 v

Till utkiken jag gick det stiliga
hotellet men där jag vaset fick
drick du vatten i stället Ty här min
gosse här må du minst ätt i annat fall
här vatten finns Tralla, Fallerallera etc.

6 v

Jag tänkte då som så kan ej
en törstig själ nervers a men
dagen nypsagd vgr och hyppare
fans där flera hejsan hoppsan
mellan de uffor krapporna
kaste de mej Trabba Tubberan

7 v

Ruinerad nu jag blev så jäklar
och annanmä jag mig i krappan
slog så blodet svätt i pannan
Dåna kunna knata smått det var
ett djäkla Trobbhätte/pabb Tre Tra etc.

8 v.

Och mer till städen Berg min kosa
sosar jag ställde där träffade jag
fem grabbar som jag kände
Jag elfva sugar fick av dem
Och ten vor Berg fick ej en Krafla
Falleralla för de va livad sjag

Skriven den 7/6 1915
av Ernst Svensson
2 skvadron Ystad

№ 8 Militär Visa.

1 v.

Förlåt att jag nu sjunga vill en
sång ti min dystra cell så blir
min tid ej lång jag vaktad
är lik fågeln i min cell men
likväl sjunger jag varenda kväll

2 v.

Två år har jag vid regementet stått
Och med den tid min ungdomstid förgått
Jag snart en åldring snart på kittan står
Och äldre blir jag för var dag som går

3 v

Man vad som gör att man har sådan
blivit jo först och främst vad permissioner
för fy när man fjanat knekt i några
år man blivet bitk en gammal hund därför

4 v.

Ney hör i gossar som i friket gå var
mild och lyd så skall jag ge er råd
tag aldrig värvning på tre långa år
Det får ni ångra för var dag som
går

5 v

Nej far i stället och er värnplig't gör
när den är slut sen är ni fri därför
Sen kan ni glada resa hem igen
Till far och mor och till er lilla vän

6 v.

Jag minns den dagen då jag värvning
dog från far och mor från vännen bort
Jag dog, jag sade till min vän adjö med dig
Han gråt och sade stanna kvar hos mig

7 v.

Men inga tårar hjälpte mera än
jag sade skaffa dig en annan vän
ifall du tycker tiden blir för lång
Tills dess jag kommer kommer hemgång

8 v.

Sen mina steg från hemmet bort jag
drog med tårfullt öga hemmet sist jag såg
Ej aldrig jag förglömma kan den dag
Då frihets timman slog sitt sista slag

9 v.

Vid regementet man ej som herre går
Fast mången tror det som det ej förstår

Man har befäl i flera hundra tal
Som skaffa åt oss alla nya kval

10 v

Men när som tiden synes oss förlång
Så tar vi oss för hand en liten tår
Strax hörres stämman som från ett
vildjur den där är full sätt honom i en bur

11 v

Så får vi sitta där i några dar
Där inger sol ej heller stjärna klar
Där lyser ifrån pennmelns blå pall
Betänk er stjärna vilken dyster cell

12 v

Där ingen månets a tittar till mig in
Min mat den får jag genom luckan in
Jag knappast fått den för än strax jag hör
Att luckan stängs och låset sättes för

13 v.

Men är man nyckter och till vännen går
Strax samma fara för en förestår
Det lönnar sig ej om nåd man ber
Ej större straff för tjarje gång det sker

14 v

Men vad gör det hur illa det ass går
Nej aldrig svika skall mitt mod
Ty ser det mörkt ut sjunger jag en
sång min frihetstimma slår väl än
en gång 15 v.

Det går väl ann att tjäna militär
men herre Jud hur mycke är man
värd ibland civila folk på Sorges
ord fins knappast en som ger ett
vänligt ord 16 v.

Nu slutar jag min enkla sång
Ni tycker kanske tiden blir för
lång Men jag vill nämna
uti sista rad att åren flytt fem
månader här voro.

Slutskriven den 8/6 1915
av Nr. 24/9 Svenson

Nr 9 Rörelsen Vita 15.

Det doftar af blommor i sommarklädd skrud och fåglarna sova så sött uti bo. och månen den blåneker så vacker i rund och stjärnorna tändas i skymningens stund.

Under den åldriga ekens vid strand där sutto två vänner med hand uti hand hon smeker så öm hennes juslurna hår han sade min vän snart ifrån dig jag går.

Till Australiens guldfält se dit står min håg att finna en rikedom där kanske jag får sen reser jag åter till Sverige igen och finar mitt bröllop och sätter mitt frö!

Den ungfrun hon sutar sig in till. hans bröllop Alfred blir hemma jag finner ej tröst om du från mig reser och öfver ger

Mig och väljer en annan i stället för mig

Ej aldrig i världen vad som händer än
Så glömmer jag aldrig min utvalda vän
Ty du blott lovar att ej glömma mig
Så skall hon aldrig min kärlek till dig

Sitt afsked han tager i lovrika lund.
Som skiljas de båda i skymningens stund
Han tänker på henne där hemma han är
Han tänker på hennes och pinner ej tröst

Tre år var han borta och ri'kedom fann
Bland främmande folk han erfarenhet vann
Än han tänker på henne där hemma hon är
Om hennes otrogen där hemma hon är

Han kommer en afton till hemmet åter
Han var icke väntad att hem komma än
Han satte sig neder på Nybohögården grön
Såg soten sig sänka i kvällen så skön

Han tänkte på mötet med vännen så kär

Hur glad han skall bliva när hon mig ser.
Så satt han och tänkte i kvällsolens glans
Och såg upp på graven som närmast honom stod

Han ser upp på graven som närmast han står
Se norset det vita med inskriften på.
Blad lagstäver vita som ny fallen snö.
Sen börjar han undra vem ligger där då.

Han går fram till graven med klammer så rädd
Men blöjligt han blöver så blek som ett lik
Med vid åsynen åter till baka han far.
Ty vännen han älskat har ligget i grav.

Revolvern han tager ur fickan med skatt
Han sikter på hjärtat det smäller så brått
Och blodet det rinner ur såret så hätt.
Och snart har han rest sig på mossan förblött

Ystad-den 9 Juni 1915
Sv. P. Pudra Sv. P. G.
Ferd Nilsson!
Volontär!

Nr 10 Gardistrivsa.

1v

Jag är född i koja vid Björkshogens bryn
blott naturen mitt sällskap där var.
Då fåglarna sjöngo så gått uti skyn
och min barndom kur lycklig den var

2v

Då kvide jag lyckig ifrån sorger o nöd
jag lekte vid Björkshogens sus
Jag byggde små kvarnar vid bäckarnas språng
och lyssna till vågornas brus

3v

En moder jag hade så ömklig och mild
hon vaktade mig på min stig
Ännu uti tanken jag ser hennes bild
hur troget hon vaktade mig.

4v

Att den kärlek en moder kan skänka sitt barn
ej i diktens kan tolkas med ord
Hon vakar ovn natten som ovn dan
likt änglarna över vår jord.

5v

Men vad hjälper all kärlek mot
världsvimlets jag, vi passas som skeppet
på vågen. Emot (Ehuru) ödet vi rikte vårt
mål, men vi vandra alltjämt mot vår
grav.

6v

Denna tid är den bästa vi har på vår
jord, någon ovisshet vi ej vet utav
Men vi måste dock skiljas en gång från
vårt bord, där föräldrarna föda oss av.

7v

Jag som mången som ut då sett liten
jag var, att ensam förlåna mitt bröd
allt långt bort från hemmet från fader
o mor. Att få pröva både sorger
och möd.

8v

Jag minnes den dagen då jag reste bort
till Ystad ja dit stod min häg.
Där glömde jag hemmet så fort inom
kort, nyss någons osäkra väg.

9 v

Bland kammerater och nöjen förflöt
några år, ej en tanke på hemmet jag
fått. Men mitt hjärta är gott säkert
allt vad jag fått, ifrån hemmet som
arv på min lott.

10 v

Jag är ännu en yngling mitt öfre det
är att gäna mitt fädrenesland.
Det är ej det bästa att gäna militär
och att bindas vid krigslagers band.

11

Jag har tjänat dragon uti två långa
år, om ett år jag återlig en frö
Man får mycket försöka men tära
man får, bland annat att och få veta
hut.

12 v

Jag står ensam i världen förutom en
vän, en flicka som skänker mig tröst
Ingen lever så lycklig så glad som
den, som trycka sin vän till sitt bröst.

13 v

Får jag leva ett år och min själ jag
får, vill jag skynda likt fågeln ur bur
För att skaffa ett hem det ej svärd
ich når. Och för framtiden leva i ro.

14 v

Den vill jag fråga min flicka om
villig hon är, att räcka mig trofast sin
hand. Jag sedan i världen ej mera
begär, blott att hugga vårt framtids
band.

15 v

Nu i dikten jag skildrar min mening
för er hur jag målat mitt framtids
hopp. Med de färger som hjärtat och
tanken oss ger, och som blandas av
kärlek och hopp.

16 v

Och nu mina vänner jag säger farväl
skanske träffas vi åter en gång uti dikten
jag då med en jubelande själ. Kan få
sjunga en gladare sång. slut skriven den 8/6

F. Skog

Dragon N:r 22/22

Ystad 1915

Nº 11 Militär Visa.

1 v.

En visa vill jag sjunga om flickorna
i Ystad stad för sista möte gör jag
jag tror det blir ej fler jag tror nu att
det kan gå ann att lägga bort kostymen
grön och låta fler försöka att tjäna
krigarman 2 v.

I tre år har jag tjänat som
fosterlandsförsvarare och det var och
det var ganska trevligt men trött om
kvällarna ty då får vi till staden
gå och vackra flickor träffa få
som färna vill ha ställtkyn så sent
om kvällarna. 3 v.

För vår och nu de vet ja att
dragonerna kan rida lätt och detta
tycker flickorna det är ett trevligt sätt
för hade ej dragonerna fått permission
om kvällarna så hade Ystads flickor nog
dött av leda tamhet
4 v.

Ja många flickor gråter för det augusti
månad är och vi skall nyss till Ljungbyhed och kämpa med besked men tiden ilar ju så fort tre veckor äro ju så kort ni kan väl aldrig tänka att vi er glömma att vi er glömma bort 5 v.

Ja när som vi komma till mötesplatsen fram jag skriver dessa rader men tiden ilar fram sen får vi mat och brännvin och sen får vi logera in i logar och på lader det är ett härligt liv
6 v.

Men många många kärlekstrev där komma nyss till Ljungbyhed om ni ej tror det skall ni få klart besked För vi kör ut med häst och vagn och hämtar brev till varje man som ifrån Ystad komma ja så är det minsann 7 v.

Ja flickorna de skriva välkomna hem till efterhöst det är så längesedan de vilo vid mitt bröst jag har väl inte glömt ännu den glada takten

att och tu ack! om jag kunde
höra de stegen vid min dörr.

2 v.

Men det är mer än flickorna
som önska att vi komma hem
ja det är kättarmästaren på
krogen menar jag ty han vi älska
lika bra som flickorna i fjolstad stad
han lindar nyss värst sorgsna mod
och säger var så god

1 v.

Men det går väl icke att bara
dricka bränneviin nej ta bit lite
vatten nypå en karaffin och konyaks-
flaskan så min vän skom låt oss
laga toddyen ja vi skall tömma
glasen och fylla dem igen

10 v.

Ja halsen den skall skölyas en gång
om dagen alltsminst så länge vi
har pengar skall krögarn ha si vinst
för har jag inte bränneviin är jag ej
glad uti mitt sinn Jag önskar heta
världen elen flöt i bränneviin

slutstriden den 9/6 1915 av E. Svenssan

№ 12 Krigar ? visa

Jag var väl inte mer än på mitt sjuttonde år
Då jag värvning vid götа garde tog
Allt för kunung och för land stod mitt hjärta
uti brand allt för fädernesland mitt
hjärta slog.

Uti sex års längan tid jag vid regementet
stod av kamraterna mitt avsked
jag far den som kronan tjäna vill
jag vill aldrig råda till, jag har själv
försökt i sex års längan tid

Nu min tjänstetid är slut och mitt
avsked jag far av kanonen som
trogen mig var när jag körde hennes
kört Ja då skänkte hon mig tröst
Ja hon skänkte mig i ofredens dar

Men nu så blir jag rallare nu
börgas ett nytt liv ibland skär
ibland klippor och bland berg
ingen mänska kan tro vad den
rallaren får gno han får släppa till
båd armar liv och ben.

Uppå östra centraben uppå Tippen
kmogar jag, där finns liv där finns
munterhet och sång, när det sopas
med kläm, leven i och uppi igen
sätter mod uti en gammal rallaresvän

När som rallaren lekviten får han
reser in till stan, bland kamraterna
han tager sig en klar ja de flöknerna
så nätt ja de buga sig så lätt för
en rallare som ej på kovan syas

Den som visan diktat kan han

uppå centraben går och han tager
sig väl ännu några dar ja han
han bor hos Gustav Olsson och är
känd av var och en namnet
Lindroth det bär han som en bar

Slutskriven den 9 Juni 1915
av E. Svensson 2dra Kvadronen
K. 6 Ystad

N:13 Sjömans visa

Jag är en fattig glad sjöman
Som plöjer havets stolta stam
Mitt hem jag har uppå böljan blå
där som mången sjöman lida får

Den första gången jag såg dig
Då rördes allt som var i mig
Jag tyckte då att du skänkt var
av alla dem som jag åtkat har

Den andra gången jag sågdig
Då bad jag dig att älska mig
Du lovade att trogen bli
Och att ingen mera tänka på

Ack om jag bade dig en stund
I ensamhet i gröna lund
Jag skulle då tala så med dig
Att du alldrig mera skulle glömma
mig

Jag uppå havet regla vill
det hör mitt kall det hör mig till
Mitt hem jag har uppå böljan blå
Där som många sjöman lida får

Slutskriven av E. Svensson

Nr 14 Kopral Stolts på Asvalla hed.

I Skaraborg både i västra by
mig Stolts en kopral lite brunstek
i hyn. Till fästmön han flög på
tre kvarts permission, som bodde helt
nära hans koja där på mon.

2 v

Men knappt han till smedjan vid
korsvägen kom, förän Anna kom springande
utstyrd o granne. Hon skulle ny fiken
bevärdigen se, och Stolts en klängkyss
åtminstone ge.

3 v

I Vingst vi förloras om blott den dig tål
och Anna slank från honom hal som
en ål. Till march skrällde trummorn
bevärdigen gick, men Stolts såg ej
blicken som fältvräkeln fick.

4 v

När längre det fram emot middagen led
så rycktes de in på Asvalla hed.
Och högre flög hjärtat när i en sukand

De svävita tåtten framgåuste i rund,

5 v.

Och pingst var suart inne till Stolts en kamrat, förkunnade kom pesa fram med kaktat. Nu har du din tös här i vårt kompani, jag säg hennes nyss svo finurligt förtäl.

6 v.

Kors säg du det och med vakuande mod flög Stolts ifrån lausen där tankfull hade stod. Och säg kurer gossarna mans-grant i ring med flickerna svängde sig lustigt i kring

7 v

Jag visste min tös skulle komma ändå emen vart hon tog vägen kan jag ej förstå. Och hur han än sökte i vinklar och vrår fann ej efter Anna det ringaste spår.

8 v

I fältväbelns tält nej det vet jag förut för tuckan åtåt till jag just veta kut. Men Stolts träder in och en syn han där

Såg hans fästmö i famnen på fältväbeln låg

9 v

Ja så du röt Stolts med förfärande hot som isande kylde den trolösas bröst. Och lägg där han gick och drog åren igen om Anna och hennes förtrollande vän.

10 v.

Ur guldröda skyarna morgonen gick och Stolts vid reväljen med fasthet o takt Steg fram och säg stälde dock stutsen o stum i fältväbelns knygg på sitt vanliga sum.

11 v

Giv akt kommanderade fältväbeln hårt och krigsmännens leder till rättning sträck Men Stolts kopralen stod trotsig och tvär med armarna stödda emot sitt gevär.

12

Ät stå ej div drummel och gla mycker hugg rör fältväbeln häftigt och höjer ett hugg Den blottade pannan med hårsvande min Du vog skall bli mjuker din långa kamin

15 v

Men Stolts grep uneskötsen i blixtande hast, ett dröjt slag hann mottagde halsen han brast. Betalat som hvittorar hann detta ihåg och fältväbelen saklång i stoftet där låg.

17 v

O Jesus! jo nu har hann det stått sig väl
ynkesam var farare som flög i var själ
Och blek föddes Stolts tid fiolisnakten bort
men blekare skulle han bli innan bort

15 v

Små blommer visnade natten blev lång
och tyst var i skogen små fåglarnes
sång. Och snart hade livet sin hållning
bestått och sommaren tog åter ett år hade
gått.

16 v

Och mötet stod åter på Stvalla hed
och gossarna sångde sig just med beshed
Till arkebusering av Karl Johan dömd
satt Stolts uti häftet av andra förblind

17 v

Men trumman virvlade trupp efter trupp
ytterligare från hedens marscherade upp
Formerade fyrkant mot skogsbrynets
bryn, en levande mur med förgyllning
av skyn.

18

Och tråden och kullarna runt omkring
beklädda av folkskarans brokiga ring
Och Anna kunde bland mängden och
var och stod ibland mängden så smickrad
och par

19 v

Där kom äktenskapet hans hind var så
blek, men ungdomen styrka döden ej
sveks. Förad klädd emellan paraden han
gick, med stadiga steg och med frimodig
blick.

20 v

Kommando ord gått på ökel gevär
och hedorna sträcktes längre isär.
När Stolts inom öppnade fyrkanten kom
och rygsade vände folkmassan om.

21 v

Farväl kammerater för mig blev det kort, nu skils jag från eder beredd att gå bort. Han tack så i gossar av hela min själ för trogen kamratskap och nu så farväl.

22

Och fäfängt ovar sökte Samuel en tår som långt efter kinderna röjde sig själv När Stalls fördes bort lika längre som han kom, till grönskande täcken med kista bakom.

23 v

Muskötorna skramlade gnjorrnas glans sken dystert mot skyarnas blodröda kram. Å nej ingen sinnet kan sätta sig mer, och hjärtskriet fäst nyss krigsmannamod.

24 v

Rätt så kammerater och stunn blev kams päst, den blixtrande kulan flög in i kams bröst. Och skot nyrsepade skottet på nytt tillbaka skönk krappen, kams ande kar flytt

25 v

Och Samuel kamkända gav kom till ett skri, som skar genom luften nu var det förbi. Den tigande folkskaran skilde sig åt, att vandra till vila envar på sin stråt.

26 v

Och nu var det slutat det krigarenamn den drötsiga ömt vitt i trakten förspord. Att arkuburera soldater det var, just ej så ovanligt i franktida dar.

Slut Skriven 9/10 1915

T. Skog

Dragon

Ystad

№ 15 Böjans dotter.

Det var en kall och stormig och mörk novembernatt.
Med åsn mot gråa skären sig välvde Kattegatt, var väg bestänkte stranden med en snövit skummig sky, och vinden kom från norden med våldigt dån och gny.

W V

Kring hela himla platten en snövit slöja låg, av måne och av stjärnor ej minsta spår man såg. Från Polar Norr fyren en stråle då och då, skar genom natten mörker och bröt mot skären grå.

3 v.

Nu trådar Böjans dotter sin dans omkring vår grav, och säkert mången farlyg i natt skall gå i hvar. Jag har prövat vägen i Storm på Kattegatt, så lätt (gaska) tolken där kan vid brasan sätt

Den kallas böljans dotter jag sporde kommen då, och vad har för det i om skepp i kvav ytår gå. Jag fick då höra sagan om ni vill lyssna till, med tolkens ord för eder jag den vill berätta

Långt ute ibland skären vid strand av vågor bår
Där finns en kitten gravvård ett kors med mossa på
En kitten enkel kudde begrydd med sand
och och tång. Utvisan här den platsen
där kistan sänkts en gång

Hur många år nu flyktat sen dess på denna strand, bland svarta hala klippor den gömdes uti sand. Dock ligger enka hullen där än i denna dag på trotsande som klippan mot vågens hårda slag.

Och den som graven gömmer en ung sjöman det är, han drunknade en afton bland våra gråa skär. Ty han bedragen blivit utav sitt kärlas mo, därför än

Sjuka vågen av sorg kanske gick att

De älskade varandra och svuro evig tro, men evig tro tår icke i mänget hjärta bo. Så var med denna kvinna tre år som togen var, den bröt som tokhetsed den som sig en annan tar.

Tre år flög hän sin bana och hon i brudstolt går, den dagen vigselns skedde bren hon från fjärran fick Där stod jag kommer åter till dig min våda brud, så fort ett år har flyktat det kvar jag vid Gud.

Ett år därefter hände att bland skaren såg, en skönare så stätlig som där för ankar låg. Och fiskarbefolkningen de undrade svuret vad är det för en seglare som här förtöjd var.

Förväntningen stod att läsa i allas anletsdrag, och gissningar där gjordes av allahanda slag. Och somliga de sade att kronans skepp det är som nog skall lada djupt bland bohuslänska skär

Men andra åter sade om kronans skepp det var, så låte det nog klaggan veta svar. Varifrån den hit har kommit den saken ingen vet, när dejt ej vågar visa sin naturalitet.

Förväntningen och oron den steg för varje minut, men skönaren därute låg kvar liksom förut.

Långt bort vid horisonten sjönk solen sakta ned, skönt hennes sista stråle till vakta skönaren gled.

Och mattens skuggor sänktes allt mer krug land, och fiskarbefolkningen sig hemåt sin begav. De enda Gud som

Som hördes var vindens sus
samt dyningen som plus kaude
mot sten och grus.

Då hördes ifrån skonaren en
visselpipas drill, och där det blev
på däcket där för var lyst och
still. En båt i sjön nedsänktes i
hast bemannad dem; och snart
för friska årtag mot stranden
flög den hän.

Snart nådet är hunnit samman
hörs tag tåre, en ståtlig yngling
hoppar i land från föreu Ech
gossar ran tillbaka i natt ni fria
år, men bittida i morgon så kanten
i mig här

Skall ske kapten Göd svaret och
båten sköt från land, och kaptenen
ensam stod kvar där nyss land
vad i hans tankar vändes den

Saken ingen vet, som människans
öden ledes så det ej människan kan

Vad mattens skuggor skåda de gamma i sitt skötmen sagen vet förtälja att när som dagen bröt. Man hittade vid stranden utav en liten vik, ett nö sjömanklädd ren skött och kalnat lik.
Vem som den döde varit visar mycrade i land, till dess ifrån skonaren en båt kad till vid stand. Nu saken blev förklarad det var kapten ombord, som hämtas skulle sin första ifrån sin fostergod.
Till hopduk sveus ha flaggan man lag och kommen gav vid foten utav vägen man redde sen hans grav. Och ännu synes kullen med enkla korset på, likt klippan trotsar vågen som vill därmot slå.
Sen dess var gång det stormas på Kattegats det blå, en bildskön flicka vid graven synes stå. Hon kallar böljans dotter till straff Gud henne gav, att åt var drunknad sjöman hon reda skall en grav.
Så lyder enkla sagan som jag en gång den hört, och säger Gud de sjömän som stormen hit har fört Bland Bohuslänska skären sin undergång de få Till dess böljans dotter med Gud försonas må.

T. Skog
Dragan
Ystad den 13/6 1905

№ 16 Sjömans-visa

Jag hade mig en huld och trogen bröder
Till kropp och själ han var så frisk och glad
Han tog farväl av fader och av moder
Nu reser jag till fjärran landskamsråd.

Ett skonert skepp där låg på Karlskamsredden
Detta destinerad var till engelsk hamn
De skulle nu blott fylla upp trassa riggen
Och sedan lämna Sveriges kalla land

Kanske farväl han tog för sista gången
Utav det tåra uti hemmets hård
Det är en fattigs lott att vara tvungen
Av det sjöfolkna brödet vara värd

Så gungar de på våg så tyst och stilla
För sakta vind med mången munter sång
Men mången tänker väl på vännen lilla
Hvars kind man smekat har så mången gång

Han var ju blott en sjuttonårig yngling

Med lägsta grader utav en sjömans grad
När vattnet spolar över skeppets regling
Då har han hundvakt vid kamraters tvång

Han ledsnade det han man ej förtänka
Han jorde nyssning i en engelsk hamn
Men fast hans kassa den var något gänkad
Så fick han styra i en norrmans hamn

Så kommo de till Sveriges stränder åter
De lastar trävirke uti Gävle hamn
Men mor och bröder tyst en tår väl gråter
Och ej länt kastas han på böljans kam

Den var ju blott på höstens sena tider
Då skeppet blott mot nya faror går
En häftig storm på Bornholm det lider
I svang skeppet läck var man i vattnet står

De blevo räddade men först i elfte timmen
I två dygn dygt man vid pumpen står
Med spända nerver räknade sikunder
Förfrusna ändtligen en hamn man når

Avmönstring skedde ingrå ny man tager
Till varma länder nu man styrer kan
Ja mot Ostindien skeppet nu jagar
För att få mista mången trogen vän

Inga febern sjöman ej föraktar
Men bröder tog dem mot med välbehag
För att få pläga på ett sjukhus sakta
Men gula Jack han släpper ej sitt tag

Men tänk vad sjömän här nu vilar
Uti ro i en rent förpästad jord
Och ingen minnesvård med gyllne stilar
Betecknar släkten från, den kalla Nord

Nu jag slutar vill den enkla sången
Den skriven är av Karl Edvardson
Och det är broder min som är bortgången
Som den enkla visan handlar om

Slutskriven den 10 juni 1915
av Ernst Svensson 2 skvadronen
vise korporal. Fjätd Nr. 6

Nr 17 "Bevärjungs visa."

Nu har jag ett serstat ej många långa dar.
Och nu så skall jag resa hem till min mor å far
och så roligt hurra att jag
äntligen är klar för postertjänsten på.

Men när jag kom till hem var jag så trött
och tjock så självaste fan i hela världen kan
hade ingen tjock som jag skulle komma på
för se alla var för små! Men byxorna var
vida och räkte tills två!

Men efter några veckor blef så smal
och liten för jag fick sträcka ut mig
på min smala säng och gå i takt med
exersis och stampa i på tacka bis ibland
gick jag å rulla tut å bar likpsalmen

Men till att exera var jag ju ej så skrap
för jag var ju den ände i den hade egen
Kapral han bråd var han hette Rot
han skrek gjorde dem i dagat och alla
stod och flinade och knuffade på mitt klot

Korpralen gick och fick de med sabeln på min rygg å efter då var varut så trodde ja att det var min rygg som han på ryggen skulle stå men sen kunde jag förstå att det var pucken som reuten hängde på!!!

En afton jag gick å påstade sen Blockan slagit sju, så kommer där en Brigare i sällskap med sin fru å ja to halfen full af bär å ja ropte i gåbat så hela vakten skyldrade för en simpel volontär

Att detta just var galet det kunde ja förstå för alla stod å bliade å ja gjörde likaså men om en liten minut kom majoren dit ut ja då sprang jag och jöude mig och ropte Korpralen ut!

Men sedan kom Kapteuen han ja det duger ej min kära sto pertöusa lik kuckt du duger ej men jag i nåven mej sjuk å ja ja duger till recryt för ja kan äta mäe af Krauaus rar grötz!

Ja kosten den är dålig men maten den är bra för sill å pantåtofflor bi får för varje kvällmen herre gud så lite brå ja tror min själ jag kore dö om inte gröten vore ock så min fasteuså!!

Adjös farvål med hea och krouans graue kär adjö farvål med pantår och kulep ös gevär farvål med bäuerna där ja tror min själ det ingen är sock så kan exerkera som pertöusaren

Ystad-den 11 Juni 915.
N.r 1 Hvck Nils Jon
aragon Kp. 6.

N:18 Boston – visa.

Boston

Jag anmäler mig under hill vårdshuset
En strålande morgon så fager och skön
Och fåglarna sjunga så härligt i skogen
Och skogen står klädd i en vårmantel grön

På vårdshuset låg där en Koj-pojke medskuten
Döden sin stämpel på pannan har lagt
Han suckade tapta fast rösten var
bruten, Han andades tungt och han
klämmda var matt. ~~Han~~ Jag ser
på dig på dig rustning all du
är. Koj-hopke. Kom sätt dig vid
min sida han sade till mig. Kom
sätt dig och lyssna vad jag har att
säga min levnads beskrivning vill
jag giva dig.

Jag ägde en hem och en älskande
moder. Och därtill en syster så
huld och så god. Jag lämnade båda
Jag ville se världen. Och redan så

kom jag till pärlern ditut

Jag började supa och därtill att spela
Blev skuten i bröstet min tid är snart
slut. Jag började spela och därtill
att supa. Blev skuten i bröstet
mitt liv är snart slut

Jag agde en pärn dock ej här som
min moder. Till henne jag säder
många hälsning så kär. Säg att han
ej gråter ty vi skola åter. Få träffas
en gång bakom dödsflodens rand

Kom skynda strax hemta mig ett
glas kallt vatten. Min feber den
bränner så het som en glöd. Kom skynda
strax hemta mig ett glas kallt vatten
Men när jag kom åter var han
ju död.

Ystad den 10 Juni 1915
18 Larsson
Aragon

N:o 19 Myrteubruden

Hästar frustar bjälpor klinga
gästor våntas bruden står
sidenklädd uneu blek som döden
blek som graveus fjlors strå!

Eu hon älskar den hon får ej
eu han hatar ingen mer
han skall dock bli hennes brudgum
hon om han den enda ger!

Lovar hon att troget följa
bar för skall man ljuga så
bar för skall man sådant döja
det ej hjärtat kan förstå!

Får och mor de har såsnackat
låguen om hon ut sagt har
af grundstanken har en enget
som för ej fallen var!

Dansen går i gravvirvlar

Klangen hind i fägring står
bruden ej den är som drifvan
osmält i den kalla bår!

Hurtigt fram en ynglingträder
bjuder bruden på en dans
eyn på hennes kinder träder
rosens purper dagg ens glans.

Än en gång det är det sista
tindar jag kring dig mina ärmar
våra hjärtan skola brista
ö vad kärleken är varm!

Dansen slutas händer tryckas
ögat djupt i öga sker djupt
ty det är sista gången
det skall aldrig ändra mer

Våren flyktat höstens kommit
träden fått af sina blad
strödda kring de mossbevuxna
tusen i de dödes stad!

Där finns en medfriska
torpar bruden flyttat dit
helt nyss hälla vore livets
stormar varm och ljus.
var ödens kyss.

Ystad den 11 Juni 1915
N:r 1 Axel Nilsson
dragon Kia Reg 6.

N:r 20 En kärleksvisa.

I gröna lunden i afton stunden
Jag gav mig ut till att möta vännen
Det var så härligt uti naturen. Och
vinden viskar så förtjusande fallerallera
Det var så härligt uti naturen och
vinden viskar så förtjusande.

Stäm upp fiolen låt tonen ljuda hon
till mitt sida. Jag vill dig bjuda men
kan dig hindra att genast svara. O.
varför kommer du så sent i kväll

Mig igen hindrat jag vill dig svara till
lilla vännen jag ej stegen sparar. Nu
ser du att jag antligen kommer
Förlåt min älskade jag kommer sent

Min fader moder mig ständigt bevakar
De säga tag dina ord tillbaka kan du
väl giva din hand och hjärta till en
så fattig flicka som hon är

Nej jag tar aldrig mina ord tillbaka
min hulda flicka jag ej försaka
fast hon är fattig är hon ej sprittig
en ärlig fattigdom är ej försmådd.

För du min son på lyder orden du må
dig genast på dörren smyga du får ej
ärva bland dina syskon om du ej lyda
vill din faders bud

Min faders råd jag ej kan åsna ej heller
det gör någontinig om jag något äger
ty uti himmelen jag har en fader han handlar

pikedaun på mäuskars pis."

Jag täck mina saw för dessa ordew du
är dew käraste jag har på jordew. jag ingen
pikedaw jag har att giva mew har jag
dig på är jag piker woj."

Adjö mina fader adjö mina moder adjö mina syst-
ter och mina lilla broder mo reser jag till
lilla päunew dew jag har älskat ifrån
barndaunew. ifrån barndaunew fallerala
mo reser jag till lilla päunew dew jag
har älskat ifrån barndaunew."

Skriven av 18 Larspow.
Dragon.

№ 21 Dragon Visa.

En visa vill jag sjunga fast jag så hungen är
uti de blåa kläder som jag på kroppen bär
Men wog blir den väl enkel det kan ni wog
förstå, ty diktaren är ringa och ausprakslös
också

Från hemmet bort jag reste till Ystad jag
kom, och där jag blixer värvad och blir skäusk
dragon. Men att jag det fick ängra det kan
ni wog förstå ty Gardets lojer som hunga
också.

Jag kan väl aldrig glömma den dag jag
vänning tog av vänner och bekanta kär
kur hjärtat slog. Ty ibland dessa vänner
jag vanna vill blott en som har mitt
hjärta fängslat med kärlek mild och rew.

Ja alltid vill jag minnas den hulda
flickans namn ty hon har många gånger
vilat i mine famn. Med tårfylda ögon

Hon vistat har mitt maimn, dig vill jag vara trogen i hela livets famn.

Sen gick det någon tid jag knappt till henne skrev, ty här gick många flicker på gatan och drev. Och jag uti min enfald blev lockad utav den, och kom ut i suara som aldrig glömmas kan.

De flesta av de flicker som gå i denna stad, på är de mycket simpla ja uti högsta grad. Bladt om de ha en fästman att nöjas med så gör det inte något hur det kan bredvid er.

Efter om man har till yrket vad skall man sitta här, det är att trycka gåtor är svårt kan ni förstå. Ty inte kan de laga en stramma blatt åt sig, nej snälla mamma laga den åt mig.

Om man en av dessa ser ute på en promenad så kan man rent förtjusa sig av skönheten

Tin o rar. Men inom detta slät och prakt där mycken dolsom är blott om de har ett slag förhögt i kjolen som de bär.

Nu slutar jag min visa om dessa jungfrur här, ty aldrig skall det hända att jag blir narrad mer. Utav de blinda som i de mogbotsar är, men mycket simpla äro de jag dyrt och heligt svär.

Till sist vill jag bedyra att jag vill ensam gå, om inte jag får äga den mån som jag älskar så. Ty hennes kärlek är mycket dyrbar det vet jag allt förväl, och hennes milda stämma den klingar i min själ.

Har ni någon lust att veta vem som visan diktat har, så har det en yngling som tjänt som volontär. Som stjänat har vid gardet i trenne långa år, med glädje ser han dagen då jag mitt avsked får.

Tage J. Skog
dragon 1:a div 13/6
Ystad 1915

N:o 22 Skrivd:r Och:r Ella!

Kinden suckar tyst bland skogens
tallar dit ej någon mensklig röst dit
hörer skälla endast vildjur höres däribland
vis har här vid insjöns tysta strand.

Där den trogne Skrivd bodde som
alltjämt på hekans fägring trodde
med sin jaktbössa med sin tös i byn var
han glad som lärkan uti skyn!

Ofta såg man Skrivd på den tiden
då hans jakttid var för liden flög
han skyndsamt över dal å fjäll för
att hos Ella skråna bort sin kval.

Men soldat un Ella ville leka hemma
bön ej Skrivd kunde veta men gevärs
som han stängt för göd fördes
bulla Ella nedfäll död.

Skrivd Skrivd rubbad blef till sinnes

Sked ej någon bild i sinnet giek
han alltid mästan som en kamm
sjöng för sot Ella sjuka namn.

Ella Ella här är tomt och öde
men din röst den hörs bland de
döde dammens dag och alla före-
står lyssna tyst utan dig förmår.

Skytt hadde redan ballhörns buren
skoe kans skog de gröda emot muren
då togh an bössan och med klarnad
blick nedan skogs bryn det han gick

Bössan mynning emot solen blänkte
sin trolåsning han därifrån tänkte skottet
small och ringen den för svann i hans
hjärtas djup den åter fanns.

Ystad den 5 juni 1915

N:r 1 på Hedra skp. 2:dra
Axel Nilsson
Volontär

N:o 23 Kalle å Maja.

Halla mina tösar, nu är här ingen jag sjunga en visa för er ja ja men å vi ska ta den mellan ty det handlar om en dräng som har blitt bedragen utaf sin lilla Vän.

För de va Kalle Kalle Knutsson han som å som sluten å röder om truten han å lik en tjä som å bruten fast han går här på jola åu!

Ja Kalle han ble uti maja så här en dag uti skogen de plockade bär inte mindra på då först maja han va må han har som om hinden så rosen röd

Å Kalle han sto där å skälvde i knäna då han sa tena om han fick gå mena jag älskar dig af tan Kärna så rena säg vill du bli min lilla lilla vän!

Men maja han radna å skarade så

Nej aldrig i livet nå gon pojke jag rör på ty pojke sål skap å bäde si å så ny aldrig i livet nå gon pojke jag hå på

Men Kalle Kalle här har du en flicka å Kalle börja hicka å på maja blicka ni farten stan allt i ansikta becka för att fröjda vårt unga si å så

Ute stan de fore en baker som ar dag å ac äta å de druck o af alle hande slag å på teatern de gick för de å roligt skulle ha å Kalle va på hyckli å maja va sagta

Den gick de dit där alla vänna pengar där ly ckan bruka hänga på dunna bunna dräng ar vinna pi så lyga å bi att sita å skåpa som han gå på klöver vallarna

Å så köpte han en lott åt sin lilla vän å tio tusen kramer han rann upp å den han tog fatt väl af för å mor å te stockholm han för å där gick de å västa å västa gör de an!

Men Kalle har inte hört ett ord ifrån
å hunc han nå så skulle han klåna
men ja vil ge maja den allra bästa råna
att hon vänder åter till sin Kalle igen!

Men Kalle han går där så argsint å
ser i fickben i dimma i mörkå i skur
men nu skipper hon honom te
amerika hon for men jag vet nog att
Kalle va god nog i fjol?

Men Kalle nu å hon dö från alla
sina pengar nu skipper på dumma
bonna drängar, men kommer hon
tillbaka har Kalle lovat stänga
stänga henne in i en järnbeslagen

Slut Skriven den 19 maj 1915

Axel Nilsson
Kobolt år Hia J. H. 6.

2

N:o 24 Kärleks-visa.

Jag vandrat har i kring vida jorden
Med vandring staven i min hand
Mitt hjärta lämnat jag har i norden
Hos vännen som jag har skänt min hand

Frågar du varför ögat gråter
Och varför hjärtat mitt brista vill
Ingen glädje jag mer får åter
Om inte du mig tillhöra vill

Bland alla minnen som du gömmer
Göm även minnet efter mig
Om en gång du mig bortglömmer
Så glömmer jag ändå aldrig dig

Adjå med dig min huldа Tärna
Adjö med dig min kära vän
Jag ser på himmelen jag ser en stjärna
Som lyser vägen till ditt hem

O gosse säg vad jag mot dig brukt
Men du har rent av glömt mig bort
Om än alldeles du mig förskjutit
Så glömmer jag dig ej så fort

Jord och himmel allt jag glömmer
blott jag tänker uppå dig
Om din kärlek blott jag drömmer
Och om jag finge äga dig

Jag vill dig följa i livets öden
Jag vill dig följa till livet slut
Jag vill dig följa i själva döden
Ja till min sista timmas slut

Slutskriven den 13 Juni 1915
av E. Svensson
V. Karsal.

N:o 25 "En Flickas öde."

1

En vid stranden i ett uselt näste
växte opp en liten skön blondin
Hennes kinder voro så som rosor
Hennes ögon voro himmelsk blå!

2

Vacker var hon skapprat utav naturen
Hon fick plats uppå ett sveceri.
Mången bleo i flickan djupt bedragen
Han lät sig lyssas men gick ändå fri!

3

Men så kom då en ibland de många
Som stal flickans heder inom kort
Först med guld och sedan med fagra
Löfen stal han flickans heder inom kort

4

Denna flicka sitter inom murar
Hon fick en allt för tidig grav
Först det hon så där latit sig naras
av den som flickans heder stal!

5

Hennes fader har för länge sedan
Seglat ut på böljorna de blå
Hennes moder var en fallen kvinna
Som gick på galona för att skaffa bröd.

6

Sent på natten ser man henne vandra
Skymta fram vid lyktans matta sken
För att av de djuriska begären
Skaffa sig en herre och ett rus!

Slut skrivet den 13/6 1915
Av Valentin Jakobsson
Ystad

№ 26 Tuken Fädernesbild

1

Elli en mörk och en dyster sell
Ett år förflöt min jule kväll
Jag tänkte då på de flydda dar
Då jag som drottning var!

2

Min fängkänst kan jag ej klaga på
Den kunde gott räcka till förlåt.
I så lider jag ingen nöd, med tårar
Fuktar jag mitt bröd!

3

Mitt möblemang var en träbent stol
En skplanka mitt julebord.
I takt lyste en lampa natt som
Tyda för mig att dell var natt

4

Ej någon stjärna där blickar in
För att upplysa mitt mörka sin
Jag tänkte mörkt är för kropp och själ
Gud hjälp arma synda träl!

5

Ty natten slutar visst aldrig för mig
Ej solen skiner på min stig
Ty kvinnans värde ej mer jag får
Aldrig läkes minas sår!

6

Jag har förvärkat min kvinnas sätt
Min sköld är fläckad min stig
Ty kvin

höga ätt och häklad sitter för
ett bröll som fast jag ställt så
ej begått!

7

Av everk har jag ju och fått slut
Jag detta anade långt förut
När våra planer misslyckats sig
Så vill han ej hava mig!

8

O everk, ö everk jag älskar dig
Fast du så grymt bedragit mig
Fast jag nu sitter för din skull här
Blir du mig alltid lika kär!

9

Av nåd är son Herrel lagit kar
Han slipper skäms för mor ö far
Farväl min Everk du är mig fri
Tar du på havet ej råkas vi!

10

Nu får jag sluta min klagosång
Mitt fängelse tar väl slut en gång
Ack ja det nu har förändrat sig
Som fågeln fri är jag lycklig!

Pocsi

En trogen vän dig dessa rader
skriver. Han längtar blott att dina ögon
se men vågar doch i dina händer ned
lägga detta lilla brev!

Slut skriven den 15/6 1915 9 p.s.t.
av Volontären 29/4 Jakobsson

N:27 Dalgatans Hemlängtan.

När sol gått ned nu är det kväll,
men stjärnan blinkar äv.
Så glad så sällan när blir jag glad igen
jag varit glad men icke här, ej detta
land mitt hembygd är, vid Siljan är
mitt hem.

Det är på långt till hemmets dal,
men tanken flyger dit, och vinden
den frisk och svål och hälsar, hälsar dit.
Då tänker jag du varit där. Du varit
där min hembygd är.

Vid Siljans sköna strand.

Jag minns så väl jag hör det än,
hur skogen susar där, och stugan var
som stod i den, ej glömd att mig hon
är, hon var så låg, men här ändå än
borde hon i dalen stå.

Vid Siljans skönа strand.

Och porsen där han sjöng så glad,
jag minns det som i går och jag var
där så mången natt, sin harpa macken
står, då dansa glatt på blommig strand
små älver då med hand i hand

Vid Siljans silverväg.

När drinar sviatt på Noras strand
och där blev ljus och vår, då hann jag hit
till fjärran land, och gråt så många tår.
Jag gråter här jag gråter än och längtar hem
ja hem igen

Till Siljans skönа strand.

Men var för skall jag klaga så, min
hembygd är ju kvar, än stå de kvar de
blommer små, och ekot än ger svar.
Än stå de kvar de höga fjäll där jag
var glad där jag var satt.

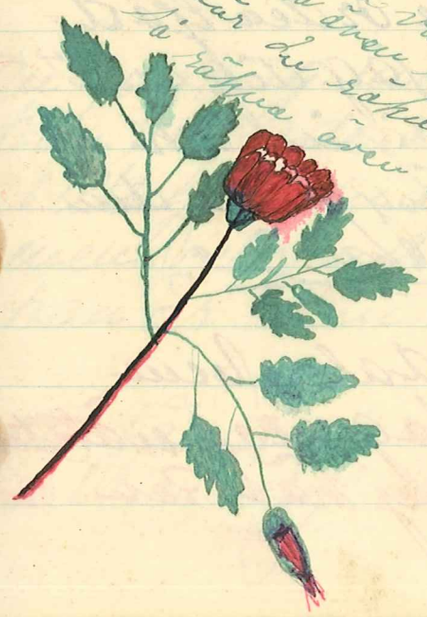
Wid Siljans skönа strand.

En dala son vid fjärran flod, så klagar,
längtar, ber, från hemmets dal, därför han stod
och såg många stjärna ut, vid minnet utav
sinnna dar, i ögat tåren syres klar.

Son Siljans silverväg.

Tage G. Skog
Voletär vid 9 skv.
Ystad den 14/6 1913

Poesi
Är du rädder blommer plocka även en åt mig
när du räknar dina vänner
så räkna även mig.

N:o 98 Kisbergs Hisar!

Så Kisberget ett slott så prakTigt
som bodde där det var en biskopp
så rik och mäkTig så Kall och
hår Han lågåt kudras för teyeR
och nöd aldrig gav han den arme bröd

Hans dotter Klara så huld och trogen
sin älskade långt bort om slottet i
mörka skogen där en ötter de dem
troqua Klara på en ängan en dag i
dystra hojan hos Wilhelm satt

Från skogsmyren de oren gått
tin ottern sin hor Klara jag dig mitt
slott förbjuda hom aldrig in och
mya solen sin uppgång når din
Wilhelm jag uti bojer slår?

Det sukar i den stilla dalen som
sukar där det är ett lag mot mäkten
grön det bäcken är nej tål den

Stamnat tyst fågeln är det är tål
annat som sukar där?

En jungfru satt med en krans i
håret vid Kisberg bäck som en ängel
lik som en ros om våren så frisk
och täck hon viskar tyget hvit
nat är lång så hemsk är skogen
hon hemmen gång?

Det sukar i den stilla dalen som sukar
där det är tål den van sukt i dalen det
grenen ej dvan lilla ej sukar så
och gren är stilla som sukar dår

En yngling inom fängsel mura satt
han sukade ankring naturen kans
suk fröd matt ja drömmer Klara
men det gud håll hodjan svara
han är min brud?

den fångna ynglingen dog i bojor på
Falkenberg och Kisbergs mura

I den låga kojan kom dog af sorg
när Hanna kunde lagdat på lumpigt sätt
de trognas anda de mötas där uppe.

När soken sista strålar skimra på
klippranshant och tysta och ut[illegible]
förkar simmar vild stegring strand
embar somtförkar han höra han att
när hon förkar så sucker hon

Skrifvet en måndags afton
den 14 Juni 1915
Axel Nilsson
Dalarna

N:o 29 Kapten Paraden

En julafton på morgonen klockan fyra
klockan der af jag att gå ut till söderhamn
men jag tog mig för många sund i synd att
till att göra min plikt det stod ej i min
makt ty jag blef tokig och jag blef
krapig när som det i ledet kommen-
deras tjen- skt och jag tyckte att översten

Kärbarlig och till arresten jag fördes
och med paraden i takt.

Nästa morgon det fullar och tullar i
mitt huvud när jag skulle timma bort där
för men så glad med kompraden jag
kunnar till morgonen där jag skulle
ställas upp i för hör och kan förklara
att jag för tora till följd af mitt lefnads
sätt som fånge till Kärlsborg ögon
himmelsgud mig bevara för att skiljas
från flickorna som går i Helsingborg

I arresten där fick man svart bröder
ur alla nationer och folk och tungomål
men långt bättre är att bo på söder
af att fira jul i ett sådant förbann det
hål i mildo kamning kvilken
kaning du har beredt åt dina tappra
gossar blå där en krigare kan få för
saning när det roplas i ledet gå på
gå kara på Slut skrifven den
14 Juni 1915 Axel Nilsson
Aragon

N:o 30. Vårt på Ida's grav.

Mossbelupen hydda står vid Häcklas fot
Höga granar skydda den mot stormens hot
Men därinne sorgsna minnen
Livets ström en ros bröt av
Än på strand vi finna kors på Ida's grav

Alfred skön som våren drog till främmad land
Blek med spridda håren i gick på strand
På att strida glöm ej Ida kännes kärlek
hennes tro Sorgligt skall kombida
Återkomstens tro
Året slöt sin bana tremne gånger om
Saknad blev en vana ingen Alfred
kom van att lida stackars Ida dolde
smärtan för sinfar. Kraft att ensam
strida Hennes hjärta har.

Ida gick till standen lik en enslig
hamn ritade i sanden mångt
ålsligt namn morgondimman
middagstimman stickande kom andas

här Månens bleka strimma
Finner henne här.

Skyhögt vågen svallar över havets bryn
Åskan ryslig knallar blixten delar skyn
Skeppförstöres nödrop höres vraken slungas
emot land och av vågen föres mången
frälst på strand

Enda dotterns smärta får den gamles
bröst ömt hans fadershjärta skyndar
att ge tröst Sörj ej Ida till din sida
Snart jag Alfred återför Blott för dig
jag om min sista valfärd gör

Av förtvivlan slagen Ida såg sinfar
Redan skymd för dagen gubbens öga var
Dödsminuten är förfluten döden redan
kallar mig Alfreds tro är bruten
han har sviket mig.

Nu sin hand han lade i sin dotters
hand ett farvål han lade gick till

fridens land Döden svingar
mörka vingar Medett hemsk och
smärtsamt ljud Samma engel
bringar Idas själ till Gud.

Slutskriven i Basärn-en
avton timma den 14 Juni 1915
av C. Svensson Ystad

31. Lejondrömmen.

I skimrande brudkläder så vit som en snö,
står djurtämjarens dotter en blank trad slö
Hon tvingas att räcka en främling sin hand
i morgon går färden till främmande land.

Se gästerna samlas men Tit är det än
för Selma att träffa sin trofasta vän.
Och sorgset hon gångar till Lejonets bur
för att taga farväl av sitt älskade djur.

Hon sätter sig sedan där hon varit van
och kinden sin arme om hans bögande man

Och skogarnas konung sin middhet har glömt
men Selma han vis kar och saknar så ömt.

Tit Vi måste nu skiljas min brudkläkt du ser
har tack för din vänskap vi träffas ej mer
Jag tvingas att räcka en främling min hand
i morgon går färden till främmande land.

Ack barndomens dagar de minnes jag ännu
då än jag var liten och liten var du
De flytt och ej mera vid lejonsyterns fot
du får hennes smekningar taga emot.

Du blickar så gråtet du mig säkert förstår
var lunga kära du men jag torkar en tår
Var lunga nu min brudgum mig hållar igen
farväl så för alltid min älskade vän.

En kyss nu han Tit till avsked lejonet ger
men vid gallret där lejonet brudgummen ser
Med ens är dess saktmod och middhet förbi
det reser sig sedan i vilt raseri.

Den väldige svansen nu upptände har och sedan står Förtvivlelsen uti hennes har. Att sjunga och skrika var förfengt bestämt för denne står djuret hans hamer ej ut.

Kom hit med en bössa snart främlingen skrek. Ett skott skall snart ända den blodiga lek. En dödstystnad härskar nu geväret kan få kan laddar nu djuret hans mening förstår.

Förtvivlad det rasar i fängelsets barr,
Vill Selma försvara men vet icke hur
En dödstystnad råder barnhertig Gud
i skyddet sket Lejonets framnätingens brud

Och sedan den druckit sin älskades blod
Det lägger sig sedan med med plagget röd
Vid blekande liket och väntar på bröst
Då sänder den kulan som krossar dess bröst

Tage Skog
Dragsu den 15/6
Ystad 1915

Nr 32 Sjömans Visa

Från havet från den långa stranden
Jag längtan dig med vånda än
Jag ville långt bort till fjärran landen
Och lyssna log av en sjökaptén

Med längtan och ett redligt hjärta
Med en kramsat och med en vån
Jag delar gärna både sorg och smärta
Ty det gör varje sjöman än,

Och hör du landtman som hemma
vandra, och jämt naturen skåda får,
Du jämt och ständigt en sjöman blanda
Och bär till honom ständigt hat

Du skulle se när vågen svallar
Och stormen ryter i var minut
När styrmans sätt till räddning kallar
Av skräck och fasa blir man stum

Än bär det opp mot höga skyar
Än sänks vi ned i hävets djup
En bön till Gud då den sjömän sänder
Sen äntrar han på nocken opp

Oss hotande en brottsjö möter
Vårt unga liv för dårvas kan
Men vi dess ärmar modigt möter
Fast öppen står vår kalla grav

Sen styr vi resan mot kalla Norden
Hemåt att segla vi så glatt
Ty bäst är dock den svenska jorden
Där våra flickor leva skall.

Sen över vintern vi hemma dröja
Uti en älskad flickas famn
Då kan man sig så gladt förnöja
Uti en älskad flickas famn

När solens första strålar blänka
På snö och isbelagda fjäll
När horden fälls på loppens senar

Då lämnar vi snart våra fjäll

På stranden står de gamla fäder
Och många en mö med tår på kind
Men deras tåras bortblåsar vinden
Den syns ej mer blås förlig vind

Slutskriven den 15 Juni 1915
av Svensson № 24 på Ösmyra

№ 33 Kyssen.

Linda min Linda kom skall vi binda
Kransen bär färdig på hund på hund
Linda min Linda kom o. s. v.

Då jag nu ber dig önt du då ger mig
Kyssen du har på din kind, din kind
Då jag nu ber dig o. s. v.

Där har jag ingen kyss mig på kinden
Kyssarste söser jag har, jag har
Där har jag ingen kyss mig o. s. v.

Jo, jo du har en äkta jag har den
Så hur den sitter så sitter så sitter
Jo, jo du har en o.s.v.

Samma hon saknar när som hon saknas
Jag törs ej giva dig den, dig den
Samma hon saknar o.s.v.

Innan din mamma saknas densamma
har du en annan igen, min vän
Innan din mamma saknas densamma o.s.v.

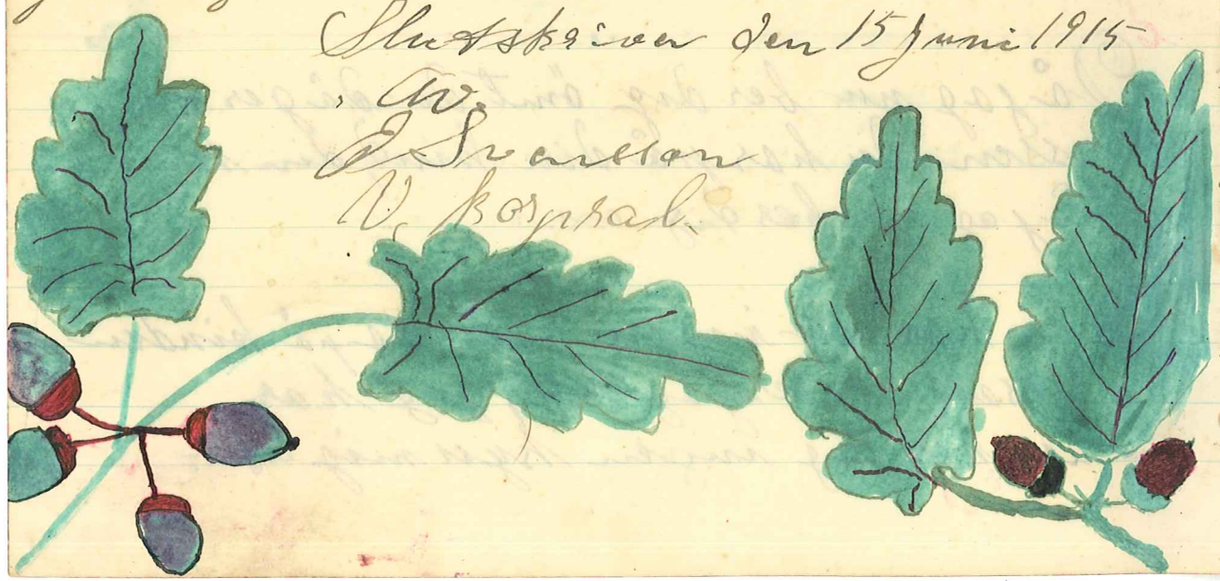
Giv mig nu bara kyssen den rara
Skynda för tiden går fort går fort
Giv mig nu bara o.s.v.

Slutsången den 15 juni 1915

Av

A. Svensson

V. Karsnäs.

№ 34 Sydkustens Förlisning.

En änkel sång som jag här nedskrivit
Som jag för Eder berätta vill
Den är om sydkusten som förliste
Den gick till botten med man och allt.

På ingåssatton vi lämna hamnen
Och drog till sjöss med ett hurtigt mod
Men aldrig såga vi den svenska stranden
Ett sorgligt öde oss gick emot.

I Östersjön en häftig storm oss möter
Som kom emot oss med is och snö
I tomma rigen: hålla tänderna tjuter
En kamp nu började på liv och död.

I rådning synes det såg nog alla
I skeppet skrinkes allt mer och mer
De vilda vågor vid namn dem hålla
Av is och snö de bräckes i djupet ner

De arma sjömen Till Gud nog beder
Här hjälper bönen ej heller gråt
Kapten och styrman de sjönk i djupet
Och far och son i döden följdes åt.

Uti sorg har drabbat så mången maka
Och jungfrun mister sin trogna vän
Vad havet tager kommer ej tillbaka
Men stundom ger det ett lik igen.

Vid Högruns klint tre lik man funnit
Och två har hittats vid Högers bukt
För dem har många bittra tårar runnit
Och ännu höres mången sorgsen suck.

Vid Högrups kyrkogård de tre begravits
Den sista färden ståtlig var
De voro okända när de av havet drogos
Men högt av hrasas deras kistor var.

Och flagan vajade på halva stången
Vår kära bures till graven bort
I kyrkans valv där klinga sorgsna toner
I många ögo syntes tåren klar.

Styrmans lik det Till Karlshamn fördes
I graven vilas väl även han
Åt en trolovad han bittert sörjes
Och däruppå vät ingen undra han.

De vreda vågor på villda havet
Hur mången tager du i din famn
De jämmer mången i våta graven
Som önskar komma i en säker hamn

Från maka tager du en älskad make
Från syster tager du en älskad bror
Hur mången suckar och hur mången klagar
Du förorsakar dem som hemma bor.

Nu vill jag sluta med att skriva
Kanhända tiden blir förlång
Det är en sjöman som dessa rader diktat
Hans hemort är på östra Ellehalm.

Slutskriven den 16/6 1915
A. Lindgren Hovslagare.

№ 35 Ljungbyhed visar

Här inom galret i mörka hvällen
Jag sitter ensam i dystra selen
Och mina tankar de ila här
Genom gallret till friheten

Bortskild får bäder och fåglars kvitter
Jag ber en bön här jag nu sitter
O kära sol sänd en stråle in
Som kan upplysa en fånges sinn.

Här ingen sol eller stjärna blänker
Så tyst och ensam jag nu tänker
O grymma öde vad har jag gjort
Men jag skall straffas av dig så hårt

Jag sitter här liksom stackars slaven
Min själ jag liknas vid mörka graven
Ej selen villar med blekhad hind
265 hans namn är Lind.

Vår aftonvinden därute leker

Vår träden grenar och bladen smeker
Fågelsången uti en dystes trå
Till lövens susning jag lyssnar då.

Den mat jag får den till mig hastar
Sen stänges dären får tider hastar
Sen får jag uppå golvet i min bur
Min mat förtära liksom ett djur.

Får uti mörker som uti hemska natten
Jag har ett bord och en skål vatten
Så brödet ligger och en bit bröd
Så nog jag slipper att lida nöd.

Jag hoppas friheten dag skall komma
Och uti frihet släppas alla fångar
Jag då med jubel i min unga själ
Från Ljungbyhed skall ta ett ömt farväl.

Slutskriven d 17/6 1915
O Lindgren.
Hovslagare

N:o 36 Alpens Ros

Uppå alpens högt belägn spisa
Dit ej någon mänsklig fot kan gå
Där alrosen sina stänger försas
Högt på alpens isbelagda strå

Uti dalen växte upp en lilja
Ja lika skön som alpens fagra ros
Många friare till henne komma
Men alla drogo sorgsna bort sin kos.

Den blomman var en ung behaglig tärna
Dalles till den rike kapral Ola
Med henne följde ingen lycklig stjärna
Så högmod uti hennes hjärta bor

Och
Och i blommes sukade hon ofta
Den som finge äga er en stund
Och få känna hurn skönt i doftar
Och trycka blott en kyss på eder mun

Så han tänkte då en yngling sade

Evelin säg vill du bli min brud
Allt mitt guld jag för din fot nedlägger
Och kläder dig i alpens blomsterskrud.

Nej hon sade ingen brud jag blever
Förän han mig ett bo[illegible] ger
Och detta är han mig en alpros giver
Blott en ända jag ej mer begär

Säg Kuno har du mod att detta föra
Då vill jag för evigt bli din brud
Må herens hand dig uppå berget föra
Farväl o Kuno om du lyckas nu

Och kunna kläderas uppå berget klippa
Dit ingen mänsklig fot kan gå
Hans enda handtag var en liten blomma
Och mat en tuva stöde han sin fot

Evelin här har du dina blommer
Men vad är det en alpros vit som snö
Evelin och vänta snart jag kommer
Min Gud jag faller låt mig icke dö

Så han ropas då han störtas neder
Ifrån bergets högst belägna topp
Uti dalen ligger blott hans klädes
Och hans rysligt sönderslagna kropp.

Evelin hon skyndas också hem från likets
Då fick hon se den döde då han skrek
O dyre Gud nu har jag själv förskuldat
Livet här för den jag älskade

Evelinas fader kom till ställes
Då döden allt fasen dem båda två
Och hela byn med honom tårar fälde
Att brudpar blevo de i döden ändå.

Slutskriven av
C Lindgren

Nr 37 Brusande Vågen

Stormen hörs nu vågorna brusa
Snövita skummet vräkes mot land
Måsarna skrika grannarna susa
Runt omkring hyddan tätt invid strand
Men invid hydans dörr står Anna nu likt som för
Söker med blicken brusande våg

Arvid säg kommer aldrig du åter
Har du en mö i främmande land
Jag vill ej tro det fastän jag gråter
Att du har stiftat kärlekens band
Skynda o skynda och kom till din flicka vändom
Bär till mig vännen brusande våg.

Med tår i ögat suckar hon klagar
Ungdomens hopp från mig nu har flytt
Räknade bliva snart mina dagar
Glädjen för mig i sorg har förbytt
Har då på villande hav bäddats min älskades grav
Frågar hon suckar brusande våg.

Så hennes klagan förés med vinden
Men vad är det en villa hanske
Rodnaden stiger hastigt på kinden
Snövita segel ser hon sig se
Är det min älskade vän som vänder återigen
Stilla mitt hjärta brusande våg.

Gummarna skrida skeppet är nära
Skummet kringyser dansande bog

Hur skall jag lycka nu kunna bära
På en gång klagade hon och log
Ty vid jag åter får se han skall mig trösta och ge
Ge åt mitt hjärta själslung och frid.

Stolt som en svan på gungande vågen
Skeppet sig närmar allt mer och mer
Susande vindar leka i tågen
Redan på däcket Ty vid hon ser.
Sorgen nu flyktat bort och jag skall inom kort
Vila vid Ty vids trofasta bröst

Hjärtligt han sluter henne i famnen
Trycker på munnen en glödande kyss
Nu har han hunnit lyckligt i hamnen
Brusande vågar plöjde han nyss
Anna nu vill jag i ro här med dig bygga och bo
Aldrig jag far ao brusande våg

Uren de flyta i stugan vid stranden
Ninja så lycklig känner sig där
Fastare knytas heliga banden
Utan en gassel älsklig här

Ej till den brusande våg låg nu mer Ty vids hög
Blåe hos sin flicka lycka han så.

Skutskrivenav O Lindgren

№38 En Ynglings Levnadslopp.

Vill ni kamrater höra mitt flyda levnadslopp. Må ni ej påvägen störa men noga höra upp
Fast ej mitt liv har varit på blommor o. på blad
Har likväl tiden farit och jag med den var glad.

Jag föddes i en stuga som står vid skogens bryn
Där höga furor buga för vindens starka arm
Där al och björk står lutade vid bäckens klara rand
Och vakra fåglar sjunga vid ängens klara strand

Där vandrades min levnad och höjd och glad var jag
Min ungdomstid o. gammal den verkat som vindsuf
Snart kommer livets strider och ut jag längtade.
Förhoppningsfulla tider emot mig syntes le.

Och ut i vida världen och bort från far och mor.

Åt västra styrdes färden och det mot Norge bar.
Där provade jag arbete av allhanda slag
Men hur jag ändå pröivade fanns intet till behag.

Bland de norska fjällen fick jag min utbildning
Och ur de hårda hållar arbetade jag sten
Till vägar och till broar med mejsel och med bor
Och både borr och slägga hanterade jag lätt

I bergens schakt jag knogade med kärran jag går
Men intet dock jag fruktade det kan ni lita på
För rallarens liv är härligt om också tungt ibland
Så har han också pärmar utav den glada stam

Men så en dag jag hörde ifrån mitt fosterland
Att man en stämning jorde till ett föreningsband
Emellan Addevalla och upp till Härjedal.
Och dit jag styrde färden därom var inte tal

Av flickan i Dalsland ett ömt förvål jag tog
Och mer till södra Sverige så glad i håg jag drog
Att möta nya faror men även nöjen många.
Bland de uppå skarör som aldrig känner tvång

Till många vakna flickor på söndagskvällen gick
Dit styrde stegen gärna min lön för mödan fick.
Ja roligt är att stumra vid flickans runda barm
Att ha till huvudkudde och pila på dess arm.

Min flicka heter Anna hon är så röd på kind
Med mild melodisk stämma som susar sommarvind
Med läppar körsbärsröda hon spar ej på sin min
Och därför nya skördar jag hemtar upp med lust

Från Värmans Till Markaryd den nya bana går
Igenom berg och dalar igenom skog och snår
Men rallaren ej fruktar för dessa hinder många
Ty käckt han bergen luckrar med munterhet och sång

Kan sommaren flög till ända med den flög ö'er sin kos
Jag måste avsked taga utav min fagra ros
Jag råkte henne hunden och bjöd ett ömt förvål
Men svårt det var att skiljas för oss som var en själ

O du min levnadsängel som styr mitt levnadsskepp
Om du mig ej förlåter, förlåter jag mig själv
Ja i min sista dödsdag en tanke i mig kom

Att låta mig anvarva att tjäna skånska dragon

Nu uti kronans kläder jag vandrar varje dag
Att det ej någon gläder vet du så väl som jag.
Jag längtar ifrån gardet för varje dag som går
Men hvar jag måste tjäna en månad och två år

Nu slutar jag mine visa om mina flydda dar
Och slut för denna gången men når jag en gång
Vänt ut på garnisonen bättre sång i får
Och gladare blir tonen jag hoppas ni förstår

Ystad den 18 Aug. 1915
Furir Ludvig Larsson
dragon

Nr 59

I Ofredens dagar!

I Herestad hördes ett vemodets rop
I fridfulla natten bland ungdommens hop
Dragonerna storma med hisklig fart
En dansbana som de klasade snart.

Bonddrängar med dolkar och kvastar i hand
De flyr för de män som försvara vårt land
De skrika och svära förtvinlad en del
Och blixtsnabt de flydde i kåtan en del

Där regla de dörren och tro sig i ro få vara
Men vänta dragonernas skar
Hörs skrapa mot stenarna utanför dörr
Som därpå erhölle en dundrande knör

Så spikarna flöga och skärverna slå
De vettskrämda som häpna nu stå
Ett ilbud nu går till kasärn i hast
Att med en patrull få dragonerna fast

Ett bedet avsändes till vakten sin tråd
Som genast anskaffar patrullen med skad
Vår hjälte på tredje befälet nu får
Och sedan till stallet att sadla han går

Snart där vi hans resliga hållning är spänd
Han rider för fanten och väl är han känd
Att gagna sin skyldet på gångare god

Dessutom har hela patrullen frihet och mod

Nu hörs så gustav stormar fram
Men se honnom kan ni ej för dett damm
Som hoppas i stora och kalldiga slus
Framför hans fålt som går fram utan slag

Vid vacklen han stannar och ser der han får
Att fast skynda efter i följande spår
Framåt i galopp hans kommando lärs
Med fölen i stibyggeln han kraftigt tar stöd

I spårstråck han rider förbi Öja gård
Där fattar han kraftigt om sabeln så hård
Han vet ej om i buskarna gömma sig kan
I ofredens dagar i ungkinkars land

Framkommen till Hersestad förblufad han står
Här allting är tyst och lång näsa han får
Här blott några flickor han får till sin prik
En hälsning var polis och patrull nummer ett

Sakmodig han rider till Gystad igen

Med patrullen och småter åt händelsen
Han grubblar och tänker på alla de sätt
Och söger dragonerna gripas ej lätt

Patrull nummer ett sen stannar en stund
Kring ney den att spana han tar sig en rund
Till sist han stannar och tar sig ett blass
Och ropar åt patrullen låt knektarna slåss

Där äro dragoner som vi äro och
Så skulle vi dem fånga ney gossar här
Så är dett alltid när de civilla får pisk
De hälsas ass då att rida dem till sist.

Slutskriven den 18/ 1915
O. Lindgren Husbagare

40 Automobilvisan

Tör uti värdan då var det sed
Att folk skulle färdan på pälsaped
Så satt man en ö två
Och bara traccsa på
Och låta hjulen ullaf själva fåkan gå

Men en dag tog vår patis
Som alltid är omtänksam ö vis
Och satt ett munner bak
Så vår psyklist una smak
För att han skulle få den ryckligt gnak

Därför det gick ej till stor skam
Kamma förutan bakplåt fram
Ty då liksom en gast
Polisen pöx sig fast
Och in i kurran bar det med en jäkla hast

Men automobilen är annat slag
För den fiens inget riktigt tag
Nej han går från och till

Precis som förarn pill
Och så den minsta pruck
han stannar och står still

Ja automobilen den är bra att ha
Ty sådan skulle varje människa ha
Så den som mycket tina
Man sjarar pina den för mycket
bråk och gyrina

Om det en kärina i pågen går
Kom en liten lörn i ryggen får
Så all i gallopp
Kan far i höjden opp
Och visar aldrig mer på jorden här sin krapp

Gummun som gick på sitt promiskal
Flickan på hapmära å blek o skral
Och varje smal knit grill
Försökte bjuda till
Och mörda varje munstra med sitt rabla drill

Kammer mån gång en ilsken ho

A. stammar och säger mo-o-ooo-o-o-o
Så får hon sig en daus
Så när han blir rid paus
Så är han utan både ben å horn å svans

Därför jag ej bezripa kan
All än det finnes en och annen
Som för en flik maskin
Är rädd liksom för hin
Och springer utaf sjullon
Kära han får sin

Skriven Midsommardagen 1915
av 18 Larsson Mikilärjärgården
Ystad.

41 Sjömans Wisa.

Lilla Edvin är i från mig sen
Länge till det land där jag ej kommer
Där stod en sjöman på de böljor klara
Och torgna tårar runno på hans kind

Och modern sade o du lilla stolta Emeli
Du har ditt hjärta åten sjöman skänkt
Ditt liv är nu förspillt för alltid
Om du din Edvin aldrig återfår.

O, lilla Edvin aldrig jag förglömmer
Om och vår kärleks stränder gå i kvar
Jag gånger mig ned till den gröna linden
Att binda kransar uppå Edvins grav.

Att binda kransar lät dig ej alls göra
Då stanna ej på lilla Edvins grav
Hans grav är ej på denna dunkla jorden
Han vilar djupt nti det vida hav

Där kom en sjöman gungande på
Jorden hans till sin moders enkla stuga
Och han bar en hälsning i från lilla
Edvin att han ej mer i detta livet fanns

Lilla Emeli dommar ner till jorden
Hon svimmar av men vaknar upp igen
Förfäras ej du lilla stolta Emeli

Ty när du vaknar står står din Edvin hår

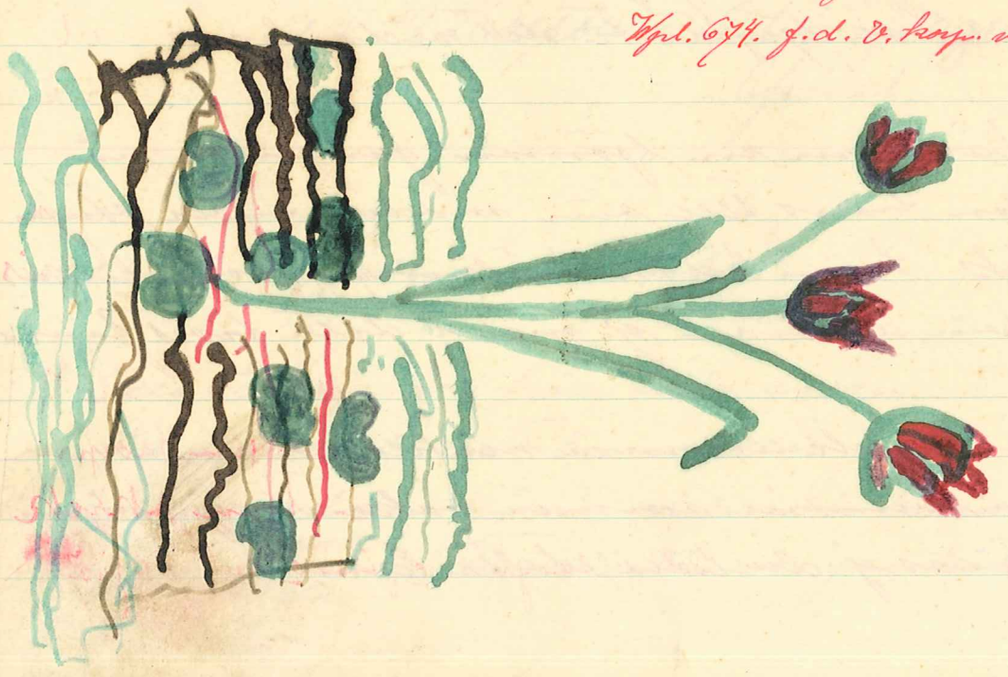
När lilla Edvin skulle börja segla
Den halkar ner uti det djupa hav
Han kom i land på några timma
Båden och bärjad blev utav sin våta grav

Nu har lilla Edvin tagit lyra
Nu ämnar han sig till sitt jorna hem
Nu tänker han sin ålderdom
Förlyra uti sin Emelis nya vackra hem

Ystad den 27-6-1915.

Carl Magnusson

Hpl. 674. f.d. 8. komp. vid 2. skv.

42 Beväringens Visa.

Nu har jag exercerat i många långa dar
Och nu på skall jag resa hem till min mor o far
Och på roligt det hurra att jag äntligen är klar
För fosterlandets väl ja min liv o min själ

Men när jag kom till hea var jag på grind
Och tjocka att själviste förgunsoren ej visste
vilken jocka som jag skulle kuska på
För de alla var för små men byxorna
va vida och räckte till för två

Men efter några veckor blev jag på smal
och kalen för jag fick sträcka ut mig på
Mina smala ben och gå i takt med
Hersis. Och stampa i på locka vis ibland
gick jag och romla krull och var likasom en gris

Men till att exercera var jag ju ej på skoj
för jag var ju den ende som hadde egen kaspral
han tivad var han tralle rolig han skrek
giv akt din idiot Och alla gick o pila o kullela på
mitt klot.

Nöjesalen gick och följde med sabeln på min rygg å efter det var vacmt så trodde jag att det var mygg som han på ryggen skulle slå men sen kunde jag förstå att detta gällde gruckeln som stalven hänger på.

En afton jag gick och gastade sen klocktorn slagit åtta på kommer där en krigare i sällskap med sin fru och jag fick hafson full å vår å ja ropte i gevär å hela vakta skyllda för en simpel volontär

Ofta detta just var galet det kunde jag förstå för alla sto o bläde å ja gorde bäst men an en liten minut så kom majorn sprang då opsang jag och gömde mig och ropte Kapral nu

Men sedan kom kaptenen han sade det duger ej min käraste Per Jönsson till knekt du duger ej men jag i nåven mig önst så ska jag duger till rekrut för jag kan äta mera av kronans rara grot

Ja kosten den är dålig men maten den är bra för pilt och jantaffler vi får varenda da men herre gu så lite brö Jag tror min själ jag vore dö om inte gröten vore också min fästemö

Adjö farväl med hea o kronans gramtilär adjö farväl med bondulär och knäbössgevär farväl med vannerna jag tror min själ det ingen är pam på kan exercera pam Ola Jönsa Tär.

Skriven av vpl. 674 1/14
Carl Magnus
i d. v. kapral vid 2. stav.
K. III

43:" Sjömansvisa:"

Och jungfrun satt i kammaren
hon stickade på maskin så kam där
en båtsman den bad hon stiga in

Trallalala:"

Säg hör du lille båtsman vad jag vill
säga dig har du lust att spela en
guldtäreringen med med

Tralala

Visst har jag lust att spela guldtäreringen
men med dig men jag har ej det råda
guld att sätta den ut dig

Ö.S.V."

Sätter du din tröja och slå din gamla
hatt så sätter jag mitt hjärta det
får du aldrig fatt

Ö.S.V.

Den förstaguldtäreringen på spelebordet
kam men skona jungfrun tappade
och lille båtsman kam"

Ö.S.V.

Den andra guldtäreringen på

spelebordet kam och skona jungfrun tappade o lille båtsman kam

Ö.S.V.

Den tredje guldtäreringen på spelebordet kam och skona jungfrun tappade o lille båtsman kam"

Ö.S.V.

Grå hästen och guldsadeln det vill jag ge dig om du ser aldrig mer till mig

Ö.S.V.

Grå hästen och guldsadeln den tar jag här jag vill men jag vill ha den jungfrun som jag med täreringen

Ö.S.V.

det största skepp i sjöden det vill jag ge dig om du ser aldrig mera till mig

Ö.S.V.

Det största skepp i sjöden det tar jag när jag kan men jag vill ha den jungfrun som jag med täreringen

Ö.S.V."

Min fader sa ha rike det vill jag
gifta dig om du ser allrig mera vill
tänka upp å mig
Eva

Din faders hatra rike det tar jag
när jag kan men jag vill ha den
jungfru som jag med täming kan
Ulv.

Och jungfrun gick i kammaren
och kammade sitt hår gud måde
mig arma jungfru sådet jiftermål
jag får
Ulv.

Och kätsmannen gick på golvet kan
klinga med sitt svärd ja du får
bättre giftermål än du är mången
värd
Ulv."

Jag sade mig vara kätsmannen men
det är icke så jag är den störste
kunga son som i från England går.
Ulv.

Är du den störste kunga son som
i från England går så ger jag dig

Mitt hjärta om så ja hade två
Ulv.

Och jungfrun föll på sy ggen och
kätsmannen ovan på där log han
henne mödosam han kunde båda
två slut.

Ystad-den 1 Juli 1915
Hilma
Aragon"

44 "Kis Stumpen"

Du bis stump vill jag sjunga den är alldeles
ny och när jag den sjungor strachs sorgen
fly tråkig är i min sång stumpen brej
så lång sjung falleralla för fillividefjn.

Var gång bi i stugan vi ställa till daus
vad bord väl nöjet om stumpen gjaus
på golvet blir ett gump då ja tar fram
min stump Ulv.

När barnen börjar skriba och vagga

När jag börjar gå jag spelar jag sjunger
så snart för de små jälper det ej på
en stumpa så tar jag fram min stump.

Ö.K.

Jag sjunger och spelar uppå min fi ol
och [illegible] är mäst på basen och
på tösorna klor då drar jag på med
hårig stumpen är jord för dem.

Ö.K.

När jag blir gift er med sarg gumor
så får jag en ängel med å förstås
lik hon då är arg madamm då tar jag
stumpen om min fjäll.

Ö.K.

När jag blir död och till himmelen
kär så hemmelus port möter jag
sankte per skipper hau ej mig in
Far jag fram stumpen min.

Ystad den 1 Juli 1915
Nils Hellman
på andra dragon.

45 ! Fragor Vida !

I. Det par i mans en pjäm Rar Rvän
Den andre gången jag gick i Cell
Jag var på lyckliq på var på päm
Jag torde midaq under lilla päm

II Hem ti lem dock inte av
Ty orden uttrees på varje dag
Och orden uttrees även denna dag
Och i ensamhet ingalles jag

III Hem hela dan jag ensam sitt
För en Kamrat den ej vill lyssna ti
Så får en tröst hon är Rar gå
Nå han man önskar sig en gång på

IIII Det var en gång jag par på dal
Med två Kanadas uppå Rantsmal
Och där dracks Gotlandspris och öl och prin
Och pens och porter och vara sin

IIIII Och när på stallet där en pinna
Och remis på Rar gor sin panna

Jag blev ursinig till Rasse och sjär
Och vill på Arsen packa sasstäl

Och sedan säg alle jag vaw Ainegen
Ner till stallgatan jag giek dit stäw
Där jag i vrede ick yxtensiw slog
Fick vass polisen taw blir mitt mål

Sen blev jag förd till polisKamer
Under tidig och eller jag säges för
Sen dömdes Kalla uppå sakkunn
Att hänta mig till Kallens stund

Sen blev jag hemsänd till Rosen
Och in satt uti cellens gärn
Där fick jag sitta två dagar långa
Och reflektera mitt brott eller så

Den måndagen Kom jag i fråga
Rättegångsdag och då dömdes jag
Man hoig fängsen ar på allvarlig
Att tala sanning till varje pris

Jag vet ej vad jag kommer bort
Jag vet ej varför jag sätts i förhör
Jag vet ju ej vilka vittnen
Som jag i målen har begått

Min dom jag fick och straffet med
Det var ju hårt och strängt emot
Där togs ej hänsyn till personen
Och tänen fick jag min dignation

Ni sitt väl vara vetta vinn Adelsmän är
Men gör ej alls inte mått för vår
Glads namn ni Kännen det tror jag wäl
Det är en hiva och grad dagen Slut

Upptäckt den 1 Juli 1915
Mor Finnsdotter
Augusta

46 Bakvade Minnen.

Med lågade kinder hon hastar
Ur valsen som nyss tagit slut
En kappa kring axlarna kastar
Och skyndas i parken sig ut
Bakom henne hörs tonerna ljuda
Klart skiner salongen af ljus
~~Från fönster hennes en ~~lång~~ gas falla~~
~~och dofter~~
~~Bakom~~ hörs stormarna hjut.

Vi flydde hon bort från de andra
när balsalens drottning hon var
~~vi skulle så ensam hon vandra~~
~~Bort lämnar hon ensam att vandra~~
förgäves hon lämnar sj var
Bland hopade drivor hon finner
sin väg genom dunklet ändå
~~fälls dofter i parken hon~~
~~bland hopade drivor hon~~ finner
~~en ensam och ungdomlig~~ vrå
~~en ungdomlig ensligt~~ vrå.

Och Där står en björk som hon känner
till trädet hon ~~lutar sig~~ lutar sig fram
och pannan ~~febrigt~~ febrigt brännes.

hon vilar en stund mot dess stam.
Två glödande läppar hon trycker
mot isiga barken och ler
ett damm hon tycks skönja i barken
vid snöglansens nattbleka sken.

7) Och ljuflig hon dras sig till minnes
den kvällen som skrivit det kar
hur lycklig hon var då till sinnes
du strålande maj dag så klar
hon minnes så väl varje stråna
och drömmande säg hon där på
liksom för att barken ej skada
hon bröt en förgätmigej då.

8. Sen dess har hon alldrig fått skåda
den plats där de träffa varan.
ty ödet åt skilde dem båda
och år efter år sen försvann
men sen har hon tillhört en annan
och all hennas lycka har flytt.
hon trycker den brännheta pannan
mot isiga barken på nytt.

6) Anyo hörs tonerna ljuda
och dansen vill ej taga slut
hon smidigt i valsen sv, svingar
med strålande blick som förut
men björken där nere i parken.
står ishöljd på grenar o. stam
o. vinden bortsopppar från marken
vart spår på den väg hon gått fram.

Slutskriven af Alfred Fredriksson

1/2 97

En julafton på Korvetten Vega.

1) För länge sen gick karlavagnen.
den sjönk allt mer i hafvets dugna famn.
och södra korset nu sig för oss breder.
en praktfull stjärnbild med ett vackert namn

2). Fastän vi så långt och mer oss fjärna
ifrån det land där vi har våra hem:
så vilja vi likväl våra tankar svärma
en fridfull julekväll en stund kring dem.

3) Fastän mången far och mången moder.
till himlen beder för sin kära son:
och mången älskad syster för sin broder.
med törstiamaten uti ögonvrån.

4. Och mången maka sukar tyst och stilla
fast barnen stoja omkring fusen gran:
hon söker med dem le men tårar fälla.
när tanken flyktar ut på osian.

5) Så sänder raske sjöman nu tillbaka
en tyst och stilla bön hem till sitt fjäll.
en helsning till föräldrar barn och maka
en bön för dem om fridens julekväll.

Slutskriven af Alfred Fredriksson.

148 Kärleksvisa

Lilla vackra flicka om du vill
hörer du hela mitt hjärta till
jag är ön och fragen och i dygden
mogen, tycker om att vara här och gilla

2 v

Minns du hur vi lekte alla dar
smekte varandra som mor och far
reddelig med handen byggde hus i
sanden, aisk hur lätt lustigt livet var

3 v

Men den glada tiden snart försvann
jag fick lära tröska och du spann
du gick vall i skogen och jag kötde
plogen, mera sällan sågo vi varan

4 v

Blott när sommarn stod i all sin glans
och vi om julen bjödos upp till dans
kunde vi få råkas rodna le och spraka
kas aldrig någon större glädje fanns

5 v

Så det varit har i många år
aldrig någonsins råkas mina sår
aldrig är det roligt Aldrig rätt för-
tråligt om jag inte Anna råka får

6 vers

Wad jag tänker eller vad jag gör
står mig samma glada flicka för
natta plär jag drömma att den tragna
ömma, Anna blir min brud för än jag
idör 7 v

Kärlek med sådan oro kallas plär
ingen vet just vad den skälmen är
blott att han kan plåga sätta oss i
låga, som på en gång raar och förtär

8

Röda kinder, stora, ögon blå, vackra
händer nätta fötter små, rund och
vitt om armen blomig pull i barmen
det är någonting att titta på

9 v

Snälla Anna snart flyr dagen bort
livet har en ock den är kort
liksom spån i strömmen som opp
bild i strömmen

hastar människan till en bättre ort

10

Men till resan till den ljusa dal
genom livets mörka sorgedal,
vill skaparn ställa att oss göra ställa
glädjen uti en tragend makas val

11

Snälla Anna när han skapte dig
tänkte han nog i nåd på mig
som mig handen giva och min maka
bliva, så skall bliva tjust på livets
stig.

12

I en liten stuga skall vi bo
leva med varandra i fröd och ro
lära barnen kära att Gud och
konung ära, det skall bli så roligt må
du tro,

13

Sist vi följas att till himmelen
träffa far och mor på nytt i igen
bliva återunga börjar åter sjunga
om den evigt ljuva kärleken

16/1 14 Johansson stora
Hammar
Kungstorp

N:o 49 Vildmarkens klagan.

Till nordliga landen vi kommo
om våren till vassen vid stranden
liksom annars om åren att bygga
vårt bo i kärlek och tro

2

I vassen vid stranden vi sökte
vår föda och inne på stranden
vi sökte all döda och så uti frid
vi levde en tid.

En afton vi samma förnöjda i sä-
ron då plötsligt vi varsnar en
båt uti stäven en jägare stad
han sökte vårt blod

Och strax på menilten det blix
tar och brinner min maka är
skjuten hennes hjärtablod
rinner jag manar er då till flykt
mina små

Rekvirent 15/1 14 Johansson Inv 12/8 1915

N:50 Kärleksvisa.

1 v.

Igår då hade jag en vän
men i år så har en annan tagit den
ty det hände sig i våras
mina ögon började tåras
var gång när jag tänker på min vän

2 v.

Min flicka var en djäkla stiftig tös
Och när jag kysste na så var det precis
som kråsnamos och jag kände
mätter och jag kände mig så nätter
var gång när jag köpte pannes mat

3 v.

Men till slut där kom en handelsman
och ni skall tänka det var gåhra fan
han fria till min flicka i hon bugade
och hon nicka ty ni skall tänka
han var fin och grann

4 v.

Nu springer hon till denna handelsman
ja nu kysser hon ja även han

men så mycke som hon tände
så ta jag de dära det blir tände
ty flickan börja bliva vit som

5 v.

En dag kom flickan smilande och
var och kan ni tänka vad hon
hos mig lämna kvar ja en kappe
säck med en glötti som var
tinder som en kutting och på
en kappe där stod skrivit jag
var glöttens far

6 v.

Sen sedde hon från mej från
mej med kulterfej ja pojkar
äkten är för töser för de
mera är som pösen
och kommer de med en
kappsäck så säg nej jack nej

Gjutad den 15/8 1915
Emil Svensson

N:51 Fängelsets visa.

Här inom gallret i mörka hvalven
Jag sitter ensam i dystra salen
Och mina tankar de ila hän
Ifrån mitt gallret till friheten.

Bortskild från världen och fågelns kvitter
Jag ber en bön här jag nu sitter
O kära sol sänd en stråle in
Som kan upplysa en fånges sinn

Här ingen sol eller stjärna blänker
Så lyst och ensam jag nu tänker
O gryna öda vad har jag gjort
Nu jag skall straffas av dig så hårt

Jag sitter här liksom stackars slaven
Min cell jag liknar vid mörka graven
I cellen pilar med blekna kind
265 hans namn är Lind

När aftonvinden därute viner

När träden gnisar och bladen sucker
Hoskrupen uti en dyster vrå
Till larmen susning jag lyssnar då

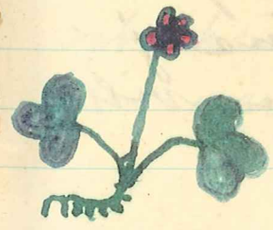
Den natt jag får den till mig hastar
Som stänges dörren för tiden hastar
Sen får jag uppå golvet i mitt bur
Min natt förlåra liksom ett djur

För uti mörker som i hemska natten
Jag har ett bord och en skål vatten
På bordet ligger och en bit bröd
Så mig jag slipper att lida nöd

Jag hoppas friheten dag skall komma
Och uti friheten släppes alla fångar
Jag då min djävel i mitt unga själ
Från fängelset skall ta ett ämt förvät

Ystad den 18 aug 1915

Skriven av J Larsson
Drageon

№ 52 Äventyret i tunnan.

Jag hade ett glatt äventyr må ni tro
jag mötte en flicka uppå Nörrbro
jag frågade henne vill du följa med mig
jag fick hennes bifall Singdulian dej.

Ja är man på trekvart så går
allting bra men ibland kan det
sakt uppåt väggarna dra jag frågar
min sköna vill du följa med mig
och dricka en kopp kaffe Singdulian dej

I hast är vi inne och kaffe begär,
en herre oss frågar vad vinjen i här
kan hända ett fruntimmer vill supa ej
vi var hos en barberare Singdulian dej

Vi gingo in bredvid och barmen
jag svär men då kom vi in på ett
fästekontor då ville den sköna ej
följa med mig till hemmet hon ville
Singdulian dej

Vi gingo åt söder där gorde vi stopp
i hamngatan gingo vi tre
trappor upp då ville jag gå men
den skona sa ney och jag blev
hos henne Singdulian dej

Jag kastar mitt ankar presis som
båg en klädde vi av oss och
krupo till kojs och jag ville genast
men hon ville ej ty hon var ej
i ordning Singdulian dej

Då hördes där röster i rummet intill
jag hinnes ej klåda mig hur än jag
vill den skona hon skrek ack i
tunnan gönc dj där finns ej vatten
Singdulian dej

Jag hoppade genast i tunnsatan ner
men alla de grunders under jag ser
och kan ni väl tänka er värre så ej
den var full av vatten Singdulian dej

En trappa utför där log den mot
i en dörr jag aldrig i livet
gort en sån resa förr förlth strek
eld var lös men jag svarte mej
det är bara kärlek singdudiandej

Sen bars mina kläder in i ett rum
av harmen och blygsel jag blev
nästan dum jag låg där om natten
och tårkade mej sen fick jag bekant
skap. Singdudiandej

Sen har jag haft många roliger
stund i sommet där tunnan hon
gjorde sin sund och alösig i tiden
jag ångrade mej att jag gjorde
resan Singdudiandej

Gytad den 9/8 1915
Ernst Svensson

N:r 55 Din är jag än

Din är jag än fast berg och dal oss skiljer
Och stormen brusar under himlen
när sanden kväver öknens spåda
lya din är jag än din är jag än

När allt blir tyst i furstens marmor
salar och mänen stillhetens och
fridens vän sin langa tånd utöver
berg och dalar din är jag än din är jag än

När jag blir arm o allt mig övergiver
och ingen aver är den betrycktas vän
då tänker jag när som jag detta skriver
din är jag än din är jag än

Och så till sist när livets pulsar
stannar och anden kämpar för befrielsen
då skall du tåsa på min bleka panna
din är jag än din är jag än

Adjö, farväl vi träffas en gång
åter uti det land där ingen
skiljas mer där inga ej heller
maka gråter min älskade
farväl farväl.

Ystad den 19/8 1915
Emil Svensson

N:o 54 Sjärgårds Flickan.

En sjärgårdsflicka är väl jag
Så sjöl jag stånd at par
Jag råddat har en gosse jag
Som mig tjänad har.

Den gossen håll jag mycket kär
Han kramade mig sin hand
Han stal min kärlek från mig ja
Den har jag ingen fro.

Han sa de min far får ne Nay mig
Den han ej vill min brud

Ty du förringa är för mig
O hjälp mig store gud.

Och flickan gått till jorden ner
Hon gröt å jämra de sig
Nu är jag glömd under jorden
Ack som du älskat mig

Och gossen tog henne i sin famn
Han tröstade henne och sad
Gråt ej här är din lungna famn
Här kan du vila glad.

Och gossen bar en dolk på sin bröst
Med stadig hand den för
Han stöter den i flickans bröst
Han faller ner å dör

Farväl du gryniga fader min
Och så min kulda mor
Nog Herran ger er lönen sin
Fast ej på denna jord

Farväl min lilla syster här
Och så min lille bror
Jorden ej vad härlek är
Hoseder ej den gror

Farväl nu allesammans ni
Och så min lille vän
Vi träffas åter än en gång
Hos Gud i himmelen stut,

Ystad + den 28 Augusti 1915
N:r 1. Wilhelm
Wolontär

N:r 5 Vykort? Herren?

Så lyckan följa er i spåren
Och strå sitt guldstoft i håren
Så änglar vaka vid din sida
Och lära dig att tåligt bida.

Så du i ungdomsåren drömma
~~Så~~ Så gärna drömma men ej glömma
Att ungdomstiden är så kort

Och flyr för alltid från dig bort.

Jag skall dig en sak förtälja
När du blond vännerna skall välja
Så välj då en som trogen är
Och håller dig af hjärtat här.

Ack kort är livet uti ungdomsdagar
Så unga sinnet allt behagar
Blif mig så länge du för mår
Glöm minnet ifrån livets vår.

Låt icke dig förvilla
Var glad men lugn och stilla
Låt ungdoms glädjen bryta ut
Och af ditt liv så sakta njut.

När du på födelsedagen tänker
Så vännerna och därvid mänker
En viss din tanke ditt behag
Ack lilla du låt det bli jag.

Jag skulle hemmer vilja ge dig

Och blomstersmycke dig ständigt se dig
Men vågen emellan är så lång
Och träffas vi väl någon gång.

Förjåves jag bland främmer ser
Ett någon finns som är mig trogen
Och når så du emot mig ler
Det bämnes som en dotter från skogen.

Jockmat i största hast av en dragon
Vid 2 Bn. R.G.G. i Ystad den 28 aug 1915.

L Wilhelm

N:o 56 En gosse klagan

Oskicka skönaste har jag mot dig brutit
Kan jag ej mer bli ältad utav dig
Säg här du mig för evigt så förskjutit
Men jag kan aldrig glömma dig.

Jag var för mig när först jag på dig fann
Du skulle ej ha känt det mina fel
Jag visste ej vad vården åt mig stränge
Att fjäna andra det kan bli min del.

Men lilla vän jag knuppat dig en blomma
Och från din sida sedan skild jag är
Och minna tårar uppå din fina
Bestämma väl vad sorna kärlek är.

Att sorna kärlek så svart kan förvinna
Det är så svårt för mig att tänka på
Gud låta mig en vän i himmelen finna
Så vill jag evinn emot döden gå.

Men kanske då att ängrens tårar rinna
Då du får se mig ligga uppå bår
Då du får se den komma med min kista
Då skall du så bert fälla mången tår.

Här haver du till sist mitt trogna hjärta
Här haver du till sist min trogna hand.
Och himmelens ängslar skola dig ledsaga
Leda dig till himmelens sälla land.

Nu slutar jag min enkla sång
Jag är så trött och ingen tvag förmår
Och tar till sista denna gången.

Sett jag är din tills jag dags uppå bår, slut
Ystad den 23 aug. 1914.
Wilhelmina

O du min ängel
O du min Ratt
O du min kärleksens gudinna
O du mara o du katt
O du satans lea kvinna, slut för denna gång
Wilhelmina

Nr 57 Han och ja.
Melodi: När kråkan kommer och

Han
Jag har en flicka som så söter
Och henne går jag var dag och möter
Hon älskar mig o han vill mej ha
Vi ska bli lyckliga han å ja

Ja.
Jag är en liten ostyrlig snärta
Och har ett ömt och ett trofast hjärta
Det kan han få om han vill ha mig
Vi ska bli lyckliga han å ja

Han

Han har två ögon som pärlor glimma
Och jämt och ständigt de på mig stanna
Ja ja jag är så förnöjd o glad
Och lyckliga å han o ja

Han
Han är så stattlig han är så tillig
Och så i klänna han han är så rolig
Han hunger för mig är en da da
Vi ska bli lyckliga han o ja

Han
Den första gången jag såg min flicka
då började mitt hjärta slå
Ja tänkte hejdan det här går bra
Ett vackert par blir det han och jag

Ja
Och snart så är jag en lycklig fru
och råder själv min lilla stund
En liten liten de små ha
Det har vi sagt både han och jag

Ystad den 28 aug 1914
Skrivit av en Klaus Dragan
Wilhelmina

N:58 Styrmans-valsen.

1 v.

Skönt är att gunga på blånande
oceanen, känna sig fri liksom
fågeln uti skyn under oss hvisar
jo alltid den falska svanen
men vad gör det mart är jag
hemma igen i byn

Refrän

Och, ~~Där~~ är det tyst i skogen
Där är musik på logen
dit gånga'r jag med min fästa
i natt till dans och skymningen
i det höga stråkar i hennes
när som mot mig hon kärligt
lyfter dess silkesfrans.

2 v.

Kom nu min fästa så skruvas
vi styrmansvalsen jag med
min arm slår en kring om ditt
veka liv smekande lindar du

du armarna mig om halsen
intet oss sen kan skiljas nej
min liv och kniv.

Ty. nu är det tyst i skogen o.s.v.

3 v.

Så skall du hvila så ömsligt
vid mitt hjärta. vila där både
i lust även som i nöd.
vara min livboj i glädje som
uti smärta jag är din skyddsvärn
allt intill min bleka död

Ty. nu är det tyst i skogen o.s.v.

4 v.

Långt sedan skutan försvinner
lyftad ankar och gungar lätt
uppå böljornas blå bro,
gångar jag då uppå däcket
i dystra tankar ty på en flickas
ögon kan man ju aldrig tro

Ack, nu är det tyst i skogen

nu är musik i logen
dit går en annan med jäntan
i natt till dans och tjärnan
ifrån det höga speglar i
hennes ögn, när som mot
honom blygt hon lyfter dess
silkesfrans.

Slutskriven den 30/8 1911
Axel Svenson

№ 59 Bygdeval på Klippan

v. 1.

För klumpen och stumpen gaddag på en alla
Det går å knallar, å nu jag fått skralla
Å sell nu ni höra, så vill jag berätta
Att jag var på bal uti fjeddre kvälla

v. 2.

Det var ska ni vela hos Jonsson på klippen
Jag var som på vippen, att komma på klippen
Men jag klard bena så jäv uti valsen
Nu Hulda i Hagen jag hade bjet å opp

v. 3.

För klumpen å stumpen så fälle uti kena

Se där sprängen Ola, med Ver-gårds Helena
Men Visse i Kv Tomby, han stod där å klängde
Ty Helena har varit hans skralla förut

v. 4.

Åh Visse sa arg han va alls inte gla' han
Å, därför så sa han att skryk ska han ha
Å kara vi träffas där bort i skym endan
Så skall dä bli dängel så det kalkar hem

v. 5.

För klumpen å stumpen å hela balängen
Så nu ute sprängen, båd' nämman å klängen
Å nu galde gälten, å nu gå vi hem dä
För skola å leppa å klockan är fem

v. 6.

Men Visse i Tomby, den arga diaveln
Drog Ola bort om timmen å lan upp på tuten
Men jag följde Helena genom Bjälkgärna
Å de, på just timmen på allt op tage

Ystad den 7 Sept. 1915
Einar Lindquist

Nº 60 Harrebäran

v. 1.

Häi sha i se en harrebäi, så skollen å så gran
Som jämt i sina blöder gåi Frau Agust ä
A nän jag gåi i staden di pekar se, på mitt nos
Där gåi en harrebäi så iga som hägern

v. 2.

Vän skjorla mi blir lorli de allra minsta smul
Jag gonark blaster oppna, å de händerna je full
Allen ändå får jag skola den djäkla konkellul
Fran andra vdd de menar shed de däna

v. 3.

Å halsduken ä fjock å passar mig så bra
Den sulle egentligt kongen hafl dom skicka
A hatten har jag ärft af en gammal syndadräl
För äfra trekar härrebäran gröa

v. 4.

Å näsen liksom bötora å nyaste faron
Som länke näran Krangriks näs han öppna
Att täna andras blöder de höi ju e gamalon
De brukar harrebäran sins emellan

v. 5.

Den blacka som jag köpte på märken i vår

Ho näslan lika näsen som i körbetkloda gå
Den de kan välle hända att Gjesvingen ho står
Där andra härrebäran brukar hana

v. 6.

Alle löser har jag hängkat i alle mina dar
För jag har alltid ädlat att varenda lös är rar
A fagge fems de manga som kalla mig för far
Så kvay är jag en harrebäi i kroppen

Fystad den 7 September 1915
Einar Lindquist
Dragon 7 K. 6.

Nº 61

Fés-an som Elenskappellet

För pill ni njuta en paleg stund
Så gå till Kilsippan i Fornegrund
För där är möte var söndagskväll
Vid en träkåk som är kappell

Där sitta folken som lända fjes
Liksom försänkta i andens gnes
Där höres böner och suckar många

den lilla stugan är allt för trång

v. 3.

För Herran står uppå en altan
Där han kan se över sina barn
Han talar där om sin Jesus här
O milde Herre bli du oss när

v. 4.

Där frälsas själar både fort o väl
Tre kronor taga de för varje själ
Som de utdragel ur lastens stig
Men vi få icke ifrån Stenby

v. 5.

En gång så tänkte de fråga mig
Men jag var fräck och jag sade nej
För jag till höjer i denna världens barn
Som tycka nöjen uti synden gam

v. 6.

Men den som vore en predikant
Till bränvin hade jag då mången
Vår flera resen till köpingen går
Jag minst ett hundra och tvåtten
får

Men så rent för som jag heter John
Och har mitt fulla och väl förstånd
Jag aldrig blir någon predikant
Ty bondräng är nägot likare

v. 8.

Per slagtar jag min vita får
Om söndag går jag till kyrkan
För att där få höra broder Knapp
Om han är kvar uti Stenung sund

Ystad den 8 Sept. 1915

Einar Lundquist

13 mån. 22 dag. 2. st. v. F. 6.
kvar vid

N:o 62. Stockholms-Visa.

Vid Kungsholmstätt där muren går i sjön
En liten del utaf vår huvudstad.
Där står ett gammalt plankstaket som nästan dölj
En liten grå som gammal bakgata.

Inom dess murar många grå kvalla.
Inom dess väggar mycket skämt och skratt

Och säkert kunna de nu också tala
Om mången sorgbeklädnad sömnlös natt

Inom dess väggar huson tankar hastar
Till livets glädje och till livets sorg.
Och mången flicka har nog också hastat
En sorgsen tanke på sitt barndomshem

Ni kanske frågar vem som bor därinne
Jo flickor klädda uti snövit skrud.
Jo flickor som lagt bort sitt sinne
Och sysslat har mot Guds sjette bud.

Men flickor sörjen ej för vad ni skrivit
Ty stämmen upp. uti ett munter skratt.
Man får ju endast en gång leva livet
Så tycker jag att det bör levas glatt.

Och även jag som skrivit dessa rader.
Har lidit skeppbrott uppå livets väg.
Jag har för längesedan glömt min fader.
Och seglar nu till skuldror gäst i kvav.

Skriven den 13/9 1915.

Fr. Et. Söderberg

N:o 63. Slaget vid Lyken

1 v.

Kom Nordens tappre söner kom
lyssna till en sång om hjälten
Gustav Adolf om lejonkärens
gång. de jenom Tyskland drogo
med storm och vapenbrak dess
krigarblod kas runnit för religionens
sak.

2 v.

Kung Gustav Adolf hade en liv-
brigad satt upp den kalla dess
den gula en modig hjältetrupp
och svea konungen kallades
de sinas huvudgärd i Tyskland
Prinsen Polen de drogo sina svärd

3 v.

Nu börjas bardaleken med skön
Hanon munik i spetsen sider
konungen fram mot österrik han
högra flygeln förde sen Stenbock
stupad var han sade följ mig
gossar vi över graven för

4 v.

Med Smålands svenner idar gjälf
kungen fram med sysäng men
dessa kan ej följa den tappre
kungens gång två kulor hördes
vina en träffade kungens
häst den andra kulan kade
i kungens rig fäst

5 v.

Vär kungens män framkomma
och såg hur blodet flöt kan
sägar då genast framåt mina
barn och dessa framåt hasta
i samma stund man ser en
nyttarskara nalkas med Falkenberg
framför

6 v.

Han ropade till kungen
jag dig nu funnit har ett skott
mot kungen lossas mot kungen
skottet har men en av kungen
följe sköt med häst Falkenberg
och kungen föll ur sadeln kann

kinder mitte får 2 -

7 v.

I sår en kvarnkög ifrån
ablägant granater med som ute
gardets leder död och förtöring
syned och Vallenstein framider
i spetsen för sin här var sins
den svenska kungen kanfrägade
så här.

8 v.

Man gekar på Vils Brahe där är
den svenske kung och Tappen-
heim framides ut över pedens
ljung med egen hand.

Stålhanske den Tappse fälber
ner den Tappenkiemska skaran
på flyktan sig beger

9 v.

Nu Vallenstein kan trodde
att segern ändad var en syn
kan då skåda en linje och
en rad kan blekner och kan
darran för denna Tappra stam

den andra tappra bären
Kniphusen förde fram

10 v.

Utöver hela linjen från man
till man det gäl framåt
kamraterna alla tillt segern eller
död kamraterna här fäll
kungen och vi med honom
gå att gästa himlens salar
där ryms i det blå

11 v.

Den kejserliga skaran på
flykten sig beger ej mera.
motstånd hjältelyte man
byder dem ej mer men segern
dyrköpt varit med hjältes
kungens blod och även guda
gardets den svenska härens
stöd

12 v.

Tolv tusen kämpar föllo
på Lyttens stora slag och även
guda gardet där fann sin sista

dag med Brake främst i
ledet de lägga som dertill
de tappre Nordens döner
de vila i sitt blod.

Slutskriven den 28/9 1915
av C. Svensson

N:24 Drabanten Gustav Örn

1 vers.

Kung Karls bedrifter flögo kring hela jordens ring
Fast darrande av nöjen med mängen understing
Hans namn med stolthet nämdes i hydda och palats
Hans bild i varje kaning på väggen hade plats

2 vers.

Bland kända folk i världen hans vänner alla var
"Så sad" en jämlik like han haft och ämne har
Det sägs att samma hjärta som slog i deras barm
Att samma klinga fördes av en och samma arm.

3 vers.

En dag då kanung Ludvig vid bordet satt och åt
Omgiven av sitt hovfolk av allmän prakt och stråt
Då yttrades man skulle bra gärna vilja se

Hur svenska hungens gossar ser ut och sig bete.

4 vers.

Då reser vår minister sig upp från bordets rand
Och sade eder önskan skall ske i denna stund
Ty en av hans soldater som kom med brev i går
Med posten utanför vid slottets portar går.

5 vers.

Låt honom genast komma till oss i salen in
Utropar konung Ludvig med glädje i sitt sinn
De prinsar och prinsessor en rad så lång och skön
De reste sig från bordet och höjde samma bön.

6 vers.

Nu hördes vapens kramm'el och lunga steg i dörrn
Och in i salen träder drabanten Gustav Örn
Han gjorde krigars tålning så golvet darrade
Han skyldrade med svärdet så fönstren skallrade

7 vers.

Där blev ett dån i salen och mängen kvinnan log
Men karolinen vredgad mot svärdets fäste slog
Så bordets grunder skälvde men allt blev åter tyst
Nu hördes inte mera det allra minsta knyst.

Lång var han som en hjälte, rak och axelbred
Med gråsprängt hår som rådrse hans skuldrarna ner
Hans ansikte var kvistänkt med sina svårdshugg på
Som ännu voro röda, hans ögon voro blå.

9 vers.

På hufvudet han hade en bred gråskyggig hatt.
Och skuret kring om livet ett elghudsskynke satt
Om livet satt ett bälte ovanligt bredt och stort
Den blå rocken fängslad på vedervärdig sort.

10 vers.

Vid sidan hängde svärdet blankt som en isvåg klar
Uti vänstra händen man hanne handsken såg
Hans buffelhöder voro hans stövlar lika så
Med järnbeslagna sulor och stora sporrar på

11 vers.

När Rungens och hans konsort på honom länge sett.
Varunder mången av dem hans ansikte besett
Då yttrades man skulle förfriskning honom ge.
På det man även skulle hans ärenden se.

12 vers.

Då genast kon en junker med skitt konfekt och vin
Och gick åt karolinen med en så finstig min
Han genast flaskan fönde uti sitt vänstra drag.

Och sen konfekten svalföe uti ett enda tag

13 vers

Lugn står han där som och stillar liksom ett gammalt träd
Han kan ej vara farlig att leka lite med
Så tänkte en fältmätare som kom på ärligt sätt
Och bjöd åt karolinen en liten fin florett

14 vers.

Men denne stod orörlig och klingan icke tog
Då fransman honom flinkligt uppå hans nåsa slog
Till kovets största nöje som såg på detta spratt
De reste sig från bordet allt under skämt och skratt

15 vers.

Så brunna bussens ögon framåt ett slag han tog
Och fransmannen för örat med flata handen slog
Så att han föll i vaggen, och dog i samma stund
Och blodet vida stänkte i salen hela rund.

16 vers.

De skåna falla neder i vanmakt en och var
Och sjelva kungen ryser för en så hiftig kar
Men vår minnister skyndar på karolinen ut
Från det beströdda huvud och därmed saken slut.

17 vers.

Det sägs att än det finnes ett hål i vaggen där

Där fransmannen har stupat uttyder man såhär
Till minne av en örfil utav en karolin
Som inte ville fäkta men slåss av själva kin.

Slutskriven den 1/10 1915
av Nils Engström
Dragon.

Nr 65 En järnvägs eller tallarevisa.

1 vers.

Längs stranden av älven den stora o såg
En arbetarskara där bygger en väg
Bland djupaste dalar ja ångar och skog
Där finner man arbete nog.

2 vers.

Men vad man förtjenar knappt räcker till mat
För tullen har svensken tillsatt i vår stat
Man måste väl kämpa att nj lida nöd
Till arbete liv eller död

3 vers.

I scharkter vi skyldra med spadar och spett
Likt forntida krigsmän som kriget har delt
Men här är den ändring vi skyldra för bröd
För arbete liv eller död.

4 vers.

I dimma i solsken i frost och i regn
Från sallarens kinder syns pärlar i mängd
Som jaga varandra likt virvlande vind
Snart bleknar hans panna och kind

5 vers

Men visste ni herrar och mäktiga män
Vad arbetarn sliter ni blev deras vän
Men eder natur har väl nacken berätt
Han tyglar er dagar och natt.

6 vers.

På svällande bolstrar ni lägga er ner
Och njuta av pengar som regna till er
Men soven så lugna jag vill er ej se
Jag blott åt er dumhet vill le

7 vers.

Vår mat är en brödbit som fnöske och hård
Och dertill en fläskbit man får utan prut
Ty vi har ej jungfrur som buga sig nätt
Var gång man skall äta sig mätt

8 vers.

Men sallarens sång är ej njutk eller len
Ty han kan få ligga på rygg och på ben
Han blott några halmstrån får läggа sig på

Att sova till natten får ja

9 vers.

Vårt bord få vi duka bland kärror och sten
Och sitta som turken med korslagda ben
Champanje vi hämta ur bäckarnas språng
Ty vi får ej leva för bång.

10 vers

Men ändock han sallaren äga en tröst
När vila han får vid sin kärestas bröst
Då glömmer han kampen för dagliga bröd
Då glömmer han sorger och nöd.

11 vers.

Då är han så innerligt glader och nöjd
Han klappar sin flicka med glädje och fröjd
Med strålande ögon han blickar och ler
Och önskar att kyssa på fler.

12 vers.

Det åro de sällaste dagar man har
Att man uti ungdomens dagar ej spar
Hos flickan att njuta av kärlekens lott
Hur snart kan ej väsla ett skott.

13 vers.

Då ger man på båten den sköna så huld

Man reser från henne för rolighets skull
Adjö hulda tärna lev lyckligt och glatt
Hav tack för de stunder vi haft.

14 vers

Av växlande öden en vallare förs
Långt bort ut i världen att fylla sin börs
Ibland gynnar lyckan att man får den full
Av glimmande silver och guld.

15 vers.

Men oftast det sker att man hasspeber får
Då tar man sin ränsel på ryggen och går
Det sägs att man reser nej plita man får
Gesällskjuts om ni det förstår

16 vers.

Om ni lyster veta vem diktaren är
Så är han från Värmland det håller jag kärt
Som målare jag uti yrket mig lärt
Men vallare lika mig kärt.

17 vers.

Mitt namn det är Henning och tycker ni att
Jag det uti visan ej borde ha satt
Så tag bort den värsen och sätt dit en an
Och pröva om dikta ni kan. Slutskriven
av Nils Engelröm
dragon

Dragon visa

1 vers

Vi reste ju med kägs allt igenom Gusabyhed
Och sen med Kalmarmän vi kom till Wisby hamn
Trallala, trallala

vers 2

I Wisby bler vi mottagna uppå ett vänligt sätt
Av Wisby flickor alla och kriget blev oss lätt o.s.v.

vers 3

Det första som jag tänkte att skaffa mig en vän
Och det jag också gorde, och ebba hette hon o.s.v.

vers 4

Vi kommo till en gästgiving som inåt landet låg
Och många vackra flickor vi uppå vägen såg o.s.v.

vers 5

Sen blevo vi förlagda uti en bondgård
Att laga mat åt folket den natten blev ju svår o.s.v.

vers 6

Sen redo vi och kikta på både hit och dit
Vi for som själva andan man blev ja rent berätt

vers 7

Ja mycket har jag skådat på denna lilla ö
Men ej för alls i världen jag här skulle vilja dö
o.s.v.

v. 8

Adjö med er m flickor m peser vi från er
Hem till vårt kära Skåne adjö förnät andra v. 12

v. 9.

Hav tack för all er vänskap som ni bevisat oss
Och för de många kyssar som vi av er har fått

v. 10.

Nu peser vi till Skåne hem till en allstad vän
Som står med öppna armar välkomna i hem mi vän

v. 11

Nu komma vi tillbaka till Skåne än en gång
Så skall vi påkert sjunga vår lilla enkla sång

v. 12.

Hurra för Gotlands flickor hurra för Gotlands mör
Hurra för Gotlands krogar och hela Gotlands ö

v. 13

Men värst av allt det blivet när barnen hoppar så
Wor är vår kära pappa han är i Skåne då

v. 14

Och vill ni veta mera vem visan diktat har
Så haver det dragoner som uppå Gotland var

Visby den 3/10 1915
Otto Nilsson.
Vice korpral

Utställningsvisan från Malmö

1

Häromsistens for jag upp till stora Malmö ta
Jag skulle på utställningen gunås
Där va Anderskan o Petterskan å Baltiskan
Å en jädrans koper bynner de förstås
Refräng

Å Baltirullan Tjong
Fille ball ball ball ballifluan ballipiliux
Där va Anderskan o Petterskan å Baltiskan
Å en jädrans koper bynner de förstås.

2 vers.

Jo po söndan så sjong di å di va tusen man
De va taner stora som så här
Ja di borja me guds rena lamm oskölelig
Å di sluta me den kärna Sankte Per.

Å baltirullan Tjong.

3 vers.

I en backe där gick två karler
Po en bana di kalla får Rytsch
Å di surra veck som himmelens planeter
Ja di gick opp å di gick ner så ja så hytsch

Å baltirullan Tjong

4 vers.

Ja kondh som ja gick där å glode
Så kom ja ing po den härna Babylong
Där plö hatta å kjola över hoed
A så gol di alla pa en gång
po battirullan tjong

5 vers.

I en bucka där hade di en levaner arm
Där man fick sej en sågelsehavann
Jag stappa tredalern ner i en spricka
Så fick jag så tjenen di rann
Po battirullan tjong.

6 vers.

Inge på utställningen där hade di ell kåk
Me tallerker på varenduse hyll
Där va en som dångde ti dom så stumpana råk
Men de synes ad karen han va fyll
Po battirulla tjong

7 vers.

Ude mitt i storjån där hade di rutt
En bråm me alla sorters vamm
Där va rått där va soard å blått å vitt å grångrute lint
Ja de va gådriam ta mej så fint
Po battirullan tjong

Ja på marknaden i Spurup har ja vad mängen gång
Men där va inte på långt när sånt liv
Som där va på den Battiska utställningen
För där sjong di o spela poserlir
Po battirullan tjong.

Slutskriven Den 15 okt 1895
av Nils Ingeström Skogen
Kungliga Skånska
Skogsvårdsgymnasiet
Ljusne

N:r 68 Kärleksvisar

1 v.

En visa vill jag sjunga ja det för varje man
Det handlar om en yngling som är född
i Värmeland jag bragtes hit till
världen ja det var vår försyn
ja stället där jag föddes det heter Skalleby

2 v.

Vid sjutton års ålder, en hivad fyr
jag var jag räkte då till stäggt nypå
min gamba far, en morg om då jag
vaknar o de jag till min mor
lägg kläder uti bindeben ren tåger
jag mot nord

3 v.

Men desso orden stoda min fader
hårt emot men detta hjälpte icke
det skedde utan knot med pengar
nypå fickan och man på min rygg
Den vandrar jag från hemmet
alltså förnöjd och tryggt

4 v.

Men resa den anlände igenom
Dalarne men jag var också rädder
om blanka sjäbblarne hos inspektoren
Herbert en plats jag genast fick
han ville mig antaga i tjänst om
jag var kvick

5 v.

I denna nya tjänsten jag trivdes
ganska bra med unga vackra flickor i sällskap
varje dag men vackrast det var kökan
hon föll uti min famn och sen var
jag så lyckelig som kungen i vårt land

6 v.

Men kärleken till kökan som ni
och alla vet hon böjade att bliva
ovanligt fet hon böjade att bleckna
och mista sin ljus på kind och detta var
nog bedrövligt alltför mitt unga kind

7 v.

Tre månader därefter kanhända mer
det var då kommer inspetoren
en redlig kas det var hör du min

Kära Johan det säger jag försant
du har bedragit Nina din
lön hon får i pant

Jag tänkte då på ödden jag fått
av far och mor att aldrig dricka
bränvin och aldrig göra hor.
jag pa akar mina saker från barn
mig begav och snart så var jag
framme vid Gevle stora stad

Nu har jag sjungit visan från
början och till slut nu får ni
vara god och ge sångaren en
sup för han har älskat flickor
och även narrat den ja nu så
vill han aldrig mer komma
i sådan klämm.

Slutskriven den 21/10 1915
av E. Svensson
Logement N:r 5
avskedstagare

69. Skogsblomman

Där växte uti dalens famn
En liten blomma utan namn
Bland dalens blommor alla små
Hon skönast var ändå.

2:
Då kom en fjäril till henne gjad
Att henne kyssa så han bad
Och blomman sjöng sitt öga stog
Hon suckade och log.

3:
Ack kära fjäril bliv hos mig
Bliv hos mig. Då par dan blomma bi.
Men flyg du bort. Skall blomman dö.
Bli kall som vinterns snö.

4:
Men fjärils frihet blev helt kort
Till andra blommor flög hon bort
När blomman upp sitt öga stog
Hon vissnade och dog.

Skriven av A. Thulin
Hovstagare på Jönsa

10 / 9 Fe Kompaniets formering till tåg.

Nu har det kommenderats formering en till tåg
Gevären har placerats på dess lilla våg
Och när vi ser marchera skall vi er servera
En liten stump om veckans slut Som vi kom hit
Vi först omtala ville för hej
Att vi är glada tolver och gråter ej
Ty fri och trygg och fuskerna
I Hälsingborg vi äga ha vi det inte dra

2:n

På måndan skall man börja som
veckans plågodag då har vi mycket möja
av allehanda slag vi vändning arma
göra och kumma fått försöra besväret till
att vackert be när det går på sne
Här söndagsbrallorna vi lagt till vila
uti boden med säker takt vi böja
stampa hedet grus med sönderm
som ett minne: Ja böjan den är gjus

3:v.

På tistan skall vi stiga med blanker
bajonett och ej på munnen vrida då
stötar hagla fått vi måste tåligt kämpa

och sorgen sedan dämpa med middags
lilla vackra talj uti vårt svalj
Och signalering, ska vi ha och kunna
signalera både o" och t och klockan
sex vi kosom på av pysa undra tjugotre
vår fotbollsman i jon knov.

4:v.

Sen kommer stora dagen då lappjäsa
skall in kanhända blir det kragen
kanhända ly cklig fjäs på permission
ej tänka och glädjen tåligt sänka
ska alla de som sitat har nypa å
väggarna vid dörren får det ingen stå
och göra något hm hm ty kanske då
om vi där strålar i vår prakt det kanhända
att vi få gå som vakt

5:v.

Sen har vi ärtadagen med fläsk och
pansarplåt det skrivit står i lagen
att allting skall gå åt på kaffet på vi
vänta ty den som skall det hämta det
tyckts som hon i sömnen går ej vad
hon mår

En timma får man banka på
för att den söta tuppen i handen
få och lycklig den som påsken får
en fem minuter innan vårt kära
tåpta går

På fredagsmorgon tjuder nu skall
vi stiga upp på kaffe vi er bjuder
med kaffe och med dopp på middan
ska vi skynda kring hörn och alla
knutar vid baran uti Hörsa kåkar
ja hörsa kärr ibland så härs pipans
ljud och vi skall tjesna lysta upp å
lagens bud ljud tjälpa den som något
sagt ty det tyvärr kan hända att det
kan bli kontakt

Med salicyl vi smörja på tösdan bladerna
vår marsch vi sedan börja men raster vill vi ha
Sen smakar middagsmålet så gott som alkohålet
När klockan slagit två vad gör vi då
Jo alla kläderna de tagas fram de stela
rensas från smuts och damm. Och den som

inte har. Det då tyvärr kan hända
att han får stanna kvar.

Sekundsatjusterna var har du min biljett
jag resa skall till Tysa så gudaskön så nätt
Så tjuder munra sången. Ni minns väl själv
den gången. Ja alla pojkar på en gång stäm
i vår sång. Till Hälsingbors vi resa nu
Och lämna lilla Kalven åt fyrtiosju
Sjukundratolv han har oss sagt
Att han får stanna hemma som tosemenkstrakt

På morgonen jag vaknar ur tjuvasömnen upp
Kamraterna jag saknas som skrika stig nu opp
Jag själv nu har bestället. Och av det enkla skälet.
Jag kaffe upp på sängen får. Oj vad jag mår
Och klockan ett och trettiofem
Då tåget ångar ut till vårt sommarhem
Vi följas utav hela stan
Och många flickor sucka. Ja fråga bara Svahn.

En tröst de ändå finna ty Diderick stannar kvar
Om han än skall tillbringa i buren några dar

Det är en gudagåva så femton allt få sova
Om bäst man slipper att bli störd
Och icke buren förd
Ty följderna av sådant dår
Det säger Soldrön Ljungmark bevärligt är
Men femton Tager livet glatt
Sju kvart i timmen, sov han i
I Hovakärr på vakt.

På Tåget reserveras vad vi skall ta oss till
En del skall dieponeras att åtnjuta vår sill
En del tro gödet kära men akta att den röd
Och sillastrunarna de få icke vakten gå
Vi klipper vi ne natt i katt.
Ty Stål han är med Tåget en dyrbar katt
Och om en stund på Ljungbyhed
Vi skall pasera vakten då får man ej vara snc

Den 9 September du stora skona dag
Då fatta vi med händer en kapsäck över lag.
Ser fjorton år vi mera som äro kemisk rena
Från Ljungbyhed till nästa år. Då träffa dar vi få
Nu sluta vi med denna sång

Och alla glada Tolvor nu på engång
Ett leve nu samman nu tår
För kalfke komrater
Som kåcka pojkar har
Skriven den 25 Oktober 1915
Gustav Thulin
Dragon

71 En drinkares äventyr.

1 v.

Jag gick mej in på en källare
och där fick man bränvin
för gengasen på där var en öl och
bränvin till salsför jag var
så torr i min hals

2 v

Jag tog mej genast de klåra blå
och för att jag tog mig en dito
därpå man när som jag då inga

gen där jamm tog skräddaren min
last uti pant

Men vädret kändes mej så varmt
så jag kunde nog undvara
rocken med jag styrde min kos
till ett låneskontor jag talar de
sammaste ord

Sen gick jag till en enslig mur
ja för att få taga mej en lur
ja jag somnade in men jag
vaknade igen så vant utför
avtonnen

Men när jag då till min
stora skräck jag såg att byxerna
stubits väck ja stulna de voro
ut av mina ben och jag stod
så naken och sen

Och damerna de tittade de
tittade blott mellan fingrarne

men jag spatserade stilla och
stolt till dess man sopade halt

Och när jag då mig vände om
så såg jag den stalta polisen
han kom han sopa fjäsking kom
följ du med mej du får ju och
förkyler dej

Sen förde han mej till en enslig
station där jag visiterades till
min person men dagen där på
de lätta mig på med fattigmans
kläderna på

Har någon lust att veta vem
som nu är diktat har så
har det en yngling som naken
stod som polisen i Kungsan dag

Gjuta d den 27 Oktober 1915
Axel Svensson
civil militär

72 Tänk bara väggen emellan

Där bor en flicka intill mitt
rum vi se varandra så sällan
en vägg oss skilja gå några dem
Tänk bara väggen emellan!

Hon har två ögon så djupa blå
som klara vattnet i källan
och sunda kinder med rosen på
Tänk bara väggen emellan!

Jag hör då hon uti sängen tar
och kryper bakåven mellan
strax genom huvudet en tanke far
Tänk bara väggen emellan

Sen drömmer jag att hon är hos
mig att jag nå kan se henne
men när jag vaknar är hon borta sig
Tänk bara väggen emellan.

Stuthörnan den 27 oktober 1865
av L. Svenson

73 Kärlekstrista.

När solen tänker sina strålar
:/: Ibland ömmet tänker jag på dig :/:
När månen afsänglats sig målar
Så är min tanke blott hos dig.

Vem var
Vem var den första man jag älskade
:/: Vem var den första jag tillhade :/:
För din skull är mitt hjärta sängstat
Din bild uti mitt hjärta har.

Ja, vi skall leva många dagar
:/: När vi förenas lika ett par :/:
Och aldrig märka tiden jag glömma
Allen övergiva dig det kan jag ej.

Allen skulle någon mig förhindra
:/: Att jag ej kan få säga dig :/:
Så tror jag säkert Gud kan hindra
Den tanken jag på hjärtat bär.

När livet ej mig mer behager

:|: Då det för mig en plåga är :|:
Då vill jag skåda mina dagar
allen Edd det är vad jag begär

Du reser jag till fjärran landet
:|: Adjö farhåll min lilla mämil :|:
allen räck mig ej den falska handen
Då du den dagen får igen.

Fjstad den 28 oktober. 1915
Einar Lindgren

74 Elisabet = Lisa

Jag var uppå den tiden/~~en gladen~~
:|: En glader militär :|:
Jag älskade Håkans Hanna
:|: Hon var så djäkla hön :|:

:|: Ja sade då till henne
Till du blir min fästemö :|:
:|: För dig så vill jag lena
För dig så vill jag dö :|:

:|: Den följdes så åstad
Bort till skogens gröna lund :|:
:|: Där kysstes så och klappades
Ja en liten stund :|:

:|: Ja sommaren var tjuselig
Den gick så ganska fort
Och sen kom Amerika
Krag militären bort :|:

Du sitter Håkans Hanna
Hon sjunger så på här
Viss viss o viss den lille
Din far var militär :|:

:|: Ja hör ni flickor alla
Uppå livets gröna stig
Ja akten er för militären
Och deras falska blick :|:
Fjstad den 28 okt. 1915.
Einar Lindgren

75 Edvin & Emma

För i ungdoms åren hade jag en vän
Skön som själva våren men var än mål den
Hälsens balsam vinden blåsa rosen av
Liljans späda stjälkar lades ner i grav

En afton när vi sutto på förlustande
Fäll intill min sida satt min älskade
Ingen jordisk smärta bröt då min häg
Här invid min sida lilla vännen låg

Edvin gå däråtera men kom ej till mig
Edvin såg en annan och fördolde sig
Kan som ständig smög i min väg förut
Fick han in i stugan eller gick han ut

Edvin gå däråtera ej min Edvin mer
Ty en annan Emma han till själfa ger
Han man ge sitt hjärta det man en gång gett
Han det ges åt flera där som blott är ett

Tyst jag hör han stämma och den hörs så
väl

Tyst han med den blände in sig in min själ
Såg jag bort på förstret gjorde han vid min själ
Här jag ej höll hans stämma på så mången
väl

Edvin breder blommor och han bröt den för
Till den Emma var morgon ny uppå min dör
Den som nu där hänger som hon för länge sen
Och beständigt fader pissna blad er den

O, att i min enfald tro om så
Här han därpå räckte mig sin hand därpå
Att om än jag bröt han ej ändå
O att jag uti min enfald trodde honom på

Skön som sommaren stog han bredvid
Tänkte deras bortgång låg den även nära
Redan när han ser den spricka ut igen
Kommer han tillbaka till sin trogna vän

Snart så kommer våren då blommor spricka
I spår den späda knoppen då bladen spricka
Så kom min Edvin åter en vacker sommardag
Till sin trogna flicka vid ett annat fjäll

Jag då honom svarar jag vill ärligt bli
Ej blott i klosterlifven ty den är mat förbi
Men du som ej blir hos mig under vintern lång
Flyg då bort med fjäderen och försvinn med den
Sista vitan som Ystad den 28/10 1915
jag skrivet i denna Kinaskindgästbok
boken till Svensson farväl!

76 Maktenteri Flickan i Ystad

På Makentente vi har
En liten flicka som är rar
Alltid glad och lifvlig
Alldrig krig och tråkig
Smal och lång men ändå nätt
Har ett godt behagligt sätt
Aldrig är hon bråkig
Surmule eller bråkig
Jag kan ej henne något klandra
Blott att hon en redlig sig fått vandra
Men hon har nog fått
Utav det som varit godt
Uti sin pyp- pyplin

Ej nätt grin
Eller plin
För det är sorgligt att så borgligt
Skall förlora sig.
2
Hon en flicka varit har
Med fattig både mor och far
Vilka henne bärde
Fast lilla höga värde
Att hon skulle akta sig
I från lustens falska stig
Men detta hon ej lydde
Utan från hemmet flydde
Men detta skall hon snart begråta
Och aldrig sig själf därför förlåta
När som hon får se
Vad hon har gått på sne
Plågor få
Lust och grå
Kanske bli
Men om hon vist lyda
Hon fått pryda
Brudens krona säng.

3

Att hon är vacker det är sant
Allt vad hon äger det är grant
Och vad hon är härlig
Ljuvlig och begärlig,
Hennes skära mörka hår
Ingens ögon skada får
Och hennes kajnar röda
av kyssar överflöda
Ja hon är en riktig mönsterkvinna
Det är ej godt att hennes like finna
Och hon är en mö
Man kan älska tillsammans ock dö
När är hon gär
Man då får
Skymta spår
av hennes tår
Och dessa tålla
En svår fälla, Får en svag man

4

När är hon förs i Ekeja var
Var hon trevlig mild och rar
Och i hennes hjärta
Finnes ej någon smärta

Men hennes prestare kom snart
Och ute bladet tattes fart
Hon föll ute hans snara
Förstod ej dess fara
Hon trodde affären var ärlig
Och vad den höga hatten var härlig
Man får den blir blind
Och purpurröd på kind
Tror vara då
Tänk så lura
Jag får ha
alltid gla
När som jag hans Tårna
Ja och spjärna. Ute fina lag

5

Dessa drömmar snart förtvann
När hon deras falskhet fann
Och hon fick snart höra
att deras höga ära
Ej bestod i deras namn
När de ute hennes famn
Lämnade sin smärta
Och sitt falska hjärta

Hon säcker att de hava mig bedragit
Och all fröjd utav mitt hjärta dragit
De vilje på mig
Förlusta sig
Jag för dem
Är en hem
I deras hem
Ja hon - hon
Men det skall bliva
Till att driva, Denna tro på grin
6 ←
Hon nu för Ekhyn måste flyg
Och uti Ystad är hon hyg
Här man icke kände
Vad hennes hjärta brände
Fast hon var vacker blåt man såg
Ej vad hon bakom detta låg
Hon nog kan bliva här
Det jag ej här kan beskriva
Men hon får nog vara mycket sparsam
Och om sina kärlekskänslor sparsam
Annars hon kan gå
Och nya söger på

Men hon är
Söt och kär
Och hon klär
En militär
Så - att jag vill tyska
Hennes hyska. Ej förlaras bär.
Skottskrivet den 29/10 1914
På manskapsbärsrummet i
Ystad av
Gustaf Thulin
Dragon 4.

77 Vita Slavinnan

Min flicka har nattsvarte lockar
Och ungdomlig svävande gång
Omkring henne minnena skaror
Här ensamheten ej blir förlång
Jag minnes de sensommar kvällar
Då vi höjde på skogarnas ås
Och klippkustens gråvita hällar
De brunna i kvällsolen lyser

2—

Hur strålande ej då mitt öga
Och blicken var solvarm och ön
När leftrådder ljusa och höga
Vi byggde i tanke och dröm.
Vi glömde all sorg, och elände
I drömmars av drömmande famn
Fast vi visste att sorgerna vände
Till baka med morgonens ljus.

3—

För gyllene guldet du skänkte
Den tro du svor barndomens vår
Du nöjenas bägare tömde
Blane druckna och svalkande mår
Och jag vill dig förbanna
Den dag, då du kom nå mitt bröst
Den dag då du fick mig att brinna
I glädande kärlek till dig

4—

Men ändock jag kan dig ej glömma
Du tvangs utan arm o dets nåd
Och när var den kalk du fick tömma
Den brände fast, fast svalka den gjöd

Därför uppå dig jag vill tacka
Som nå en som ofrat sig själv
Du för ville skall heten skänka
Än sjunka i lemnadens älf. Slut

Skriven den 29/10 1915 av
Gustav Thuelin
Dragon

Detta är det sista jag skriver
i denna bok, glömm aldrig att
sjunga några av dessa visor
för din hustru och dina barn
om du får några. Tecknat av
en dragon. Gustav Thulin d. 19/12

78 Skön Judarna.

Skön Judarna på stranden sitter
för att kamma sitt långa hår då föll
i vågen den gyllne kammen och
skön Judarna gråt många tår

Så stallt en yngling på havets
gungar säg skön Judarna vi gråter
du. Ja jag har tappat den gyllne kammen
på havets botten den ligger nu

Skön Judarna vad vill du giva om jag
från havsbottnen hämtar den. Det
röda guldet det vill jag giva och därutöver
en kyss så varm

Ynglingen sig i vågen kastar för att
hämta den gyllne kam. Han
syntes en gång och så en annan
den tredje gången han kammen bar

Se skön Judarna, se här kammen

men vad är lönn jag skulle ha
det röda guldet det får du gärna
men kyssen får du ej tänka på

Det röda gulldet jag ringa aktar.
men kyssen den är ju mera värd
för att få kyssa en så vacker
flicka, jag kastar mig i det mörka hav
strax

En trevlig bondvisa

Nu har bonden fattat sig en
dräng och därtill spikar han ihop
en säng och däri länger han halm
och mattes en säng som passar
för hund och katter får dej ja ja

Om morgonen när klockan är fem
då kommer bonden i fullan fläng opp
med er dränga och många stallet där
springer bonden och lever knalle får dej ja ja

Om sommaren när klockan är tre
då får ej drängarna vara i fred
Där springer bonden och gör och gapar
opp med er drängar ni är så lata fån.

En ryktare har han också stadd som
går iklädd i Cylinderhatt med
stora stövlar och blanka gosse ar
med den han gäsnar vår gödselkärra

Och ryktaren sliter både natt och
dag och följer traget sin husbondes
då säger bonden stalt och mäktig
vi har en ryktare som är påaktig

Och tio drängar han har varit år
och många gånger det ej förstår
när de varit där i några vickor så
blir de ovän med bondens flickor

I Stavangnar kaféi som är bra
de är hos smeden varenda dag
då säger smeden är den i sönder
de va då satan så usla bönder

Den ene vagnen är inte den har
vi låkt på Gärdstånga gård
därför säger bonden kör nu sakta
för denna vagnen den skall vi akta

En andrik har vi och ankor tre
den fjärde ligger på ungarne
av femton ägg där kan bliva
många ore alla ungarna vill
framkomma. för Hej. o. Ja

En ålbäng blev där men inte
mer på den går bonden var dag
och ser en dag han går där och spatserar
din lille djävul jag vill jinxera

Sen tar han tag uti ålbingen och kastar
bort den lilla kråkungen den i Tackars
ungen han flög i backen jag trodde
säkert han stinka nacken

Och bonden gråter varenda dag
den ungen kunde varit bra att ha
så går han in till sin feta gumma
och säger ällingar de får vi inga.

En ungga har han och den som är
stor till sentonn grisar de är honmor
det tycker bonden det är det bästa
för de bli stora som våra båtar.

Nu har ryktaren tjänt ut sitt år
så går han in för att bönen få
då säger bonden jag har ej pengar
jag skall ju först betala mina drängar.

Till drängarna säger han likaså
i kunnen ej edra pengar få jag
äger sammanlagen ej en enda krona
skomakaren skall ha betalt för skorna

Nu är slutar jag min sång ty den har
blivit förbrädligt lång jag har ej tid till
att dikta mera annars kunde det
varit verser flera. för Hej o Ja

En vers på kojet ni väl kan få
men bondelivet det blir ändå
så jag kan gärna min visa sluta
för bönderna båta sig ej pruta för Hej ja

Sjömansvisa.

Såg minnes du den allra första gång?
Såg minnes du den allra första gång?
Så pansarbåten vid dragspelsläten
när du mig mumtrade med lek
och sång

Ack, Ocian jag ej förglömma kan
Ack, Ocian jag ej förglömma kan
då du mig kyste den trettijärde
ombord på pansarbåten Ocian

Sjömannens kärlek är som höstens
vind sjömannens kärlek är som

kastens vind när hjärtat bedövar
och blomman vissnar och flickan
tvogen blir och död

På livets hav ett skepp begynges
där på livets hav ett skepp framgungar där för jutta vegel dess
akterspegel så stort förgyllande
skeppsnamnet är

Det namnet skrivet står nu
mitt bröst det namnet skrivet står
nu mitt bröst det vill jag vicka
intill det sista för vännen lilla med
en ljuvlig röst

Och skeppets namn är kärleken förlorad
och skeppets namn är kärleken förlorad
det största skepp som på böljan
förirt på livets böljor blå och
Ose av
slut skriven den 23/5 1917

Elvsborgsvisan.

Den blomsterprydda gondolen gled
utöver älvsborgs böljer ned
det var så hemskt i den mörka natt
en flicka skön vid rodret satt

I kring pannan bar hon lagerkransen
beprydd av stjärnornas milda glans
hon ijäng om vannen så ljuv och kär
som nypa Elvsborg fängslad är

Och Herman hörde den stämman klar
som genom järnbeslagna fönstren for
Halla! han ropade min sångarvän
nog känner jag din röst igen

Jag haver mördat ett barn för dig
du kunde väl ha förlåtit mig
ty kärleken den är lika stor
hos fången som på Elvsborg bor

Men stormen ryter och åskan går

och böjorna emot Stockholm blår
det blickras till och sången gå
sin sångarvän i böjan låg

Att sitta inspärrad i en bur
så klagar fången och jag arma djur
min Sigrids öde jag dela må
min grav skall bliva böjan blå

Sen skall jag likvisst su vänad gå
ibland de vilda skären gå
min Sigrid uti itt annat land
jag trycka skall din trogna hand

Och fången nynnå Stockholm natt
dill dess han rymde därifrån en natt
han kastar sig uti böjan blå för att
sin Sigrid återfå

Många gång man på Stockholm ser
man haver hört den klämman ren
och östen haver man känndt ingen
by det var fångens sångarvän

Vadstena den 23/3 1912

En kväll i vackra Maj

Det var en gång så sagan är
solen sken så klar då blodet brann
och han var här han blott ljuttan är
det var en gång en sagans sång
kärlekens melodi med blod i bränd
och hand i hand lyckliga gingo vi.

Det var en vårens kväll
en kväll i vackra Maj
min du hur björkarna doftade då
när vinden som lekte i ditt hår
och blomman som jag bröt till
kransen som du knöt vår lyckas
krans i den vårliga kväll kärlekens
kväll i Maj

Han var en ung och glad student
fyllda sjuttan år som var en fäs
som aldig känt en kärlekens tyngd vår
i avsomstund i gröna lund de möttes
första gång och hand i hand i lyckans
land gingo de nu deras kärlekstång. Det sorgen

Men ung blir gammal åren gå
även röser då snart nog märket
fallet på det blir höst och nu
de unga två som gamla då
de vänta på slutet en gång
men då ibland med hand i hand
de mins ungdomens kärleksång. Detta

Det var en gång en höstekväll
i kastanjallén
vi sjöngo där vår kärleksång
uti månens sken
i en bersån vi slutte då
och drömde om höstkvällens tid
vi glömde bort att inom kort
kan kärlek förvandlas till strid

Kärlekens stora makt
håller sin trogna vakt
när tvänne förälskade människobarn
ha fångats i kärlekens mystiska garn
de mötas ständigt då där aldrig andra
nå besegla löftet om trohetens bång
med kyssar och smek i mängd

Vår kärlekslycka räckte än
ini sommardar då avsked från en
älskad vän jag så sorgen tar
Jag gick ombord och kärleksord
som viskar i örat så ömt
så glad i håg på havets våg
Jag sjunger liksom i en dröm. Kärlekens

Så gingo åren skabbt förbi
Tiden flyktt är skön
Jag vände hem så glad och fri
till min trohetsön
men lyckan svek min ungdomslek
Och flickan var gift med en annan
Jag hörde på i kvällen då
hon kärleksfullt sjöng för sin man

Kärlekens stora makt
håller sin trogna vakt
när tvänne förälskade människobarn
ha fångats i kärlekens mystiska garn
de mötas ständigt då där aldrig andra nå
besegla löftet om trohetens bång
med kyssar och smek i mängd

Hjärter-ö-valsen.

Hjärtans kära må bella vän
uppå hjärter-ö månen lyser klar
uppå bryggan vi valsen tär
här är fläng här är dragspelsgnäll
tag en vals i månskenskväll

Bella vän en dans uti månens
glans du min skatt här ska
valsas i natt Hjärte vän på
Hjärter ö vi smyger och far bella sara
mö än en vals ve dragspelsgnäll
å ren ska vi svärma i månskenskväll

Många flicka gram vill ha mej
till sin fästeman jag får många
vink men jag ser ej ett ögonblink
Jag ej på någon bittar mer när du
vänligt mot mig ler Bella vän
en dans uti månens glans du
min skatt har ska valsas i natt
Hjärtevän på Hjärter-ö o sen

Ringen fin av guld vill jag ge
dej så kärleksfull uppå hjärter-ö
ska vi bygga vår stuga så
mången kulen pästekväll ska
vi må vid spinnställ Bella
vän en dans uti månens glans
du min skatt här ska valsas i natt
Hjärtevän på Hjärter-ö vi smyger
och far Bella Sara mö än en
vals vid dragspelsgnäll å ren
ska vi svärma i månskenskväll

Ola Liljekvist och Ternilla.

Ifrån Småland ner till Skåne man
mig lockat att arbeta uppå åker och
på fält och tre månader jag lukat och
jag plockat och skött betorna så punktligt
och mätt. Och min lycka har jag funnit
här i Skåne och förvisst och den
lyckan möter Ola Liljekvist.

Utav beterna socker man tillagar
och nog smakar den varan sött och god
men jag vet vad högre mig behagas
och det står i diverse handlarens bod
ty bak disken fin och tidig och så
sank som en gardist står bokhållaren
herr Ola Liljekvist

Och bönderna de prata och de vägla
och i vagnen de laga hem med sig
men bar mycket Ola Liljekvist må
välja det bästa han utväljer dock åt
mig och var kvall när boden bommats
han myser sig ut med lätt hem
Till mig min lilla Ola Liljekvist

Och då hamer han fiskorna så fubba
och i handen på kamer han en stund
och han kallar mig sin lilla sockerpubba
och jag kallar honom för min sockermunk
och vi kyssas och kramas och vi ha
det alls ej tråkigt inte jag och inte
Ola Liljekvist

Ja visst äro vi bägge vi glada
och jag känner mig så lyckelig och
så säll kars munstacker de smaka
som gomada och kars utav kissens
karamell och kar spela kar på
munspel som en kändes obsiet
det är en karlakabb min Ola
Liljekvist

Och nu skall jag till Småland
återfara och min älskling vill jag
säga mitt farvål men var kär
Ola Liljekvist väl vara du mitt
hjärtas begärelse och nyat
ack jag längtar att få njuta blott en
enda gång litt nitt av ditto munspel
lilla Ola Liljekvist.

Förnilla min ältrade märta
Till hyllning jag medför en stunt
och allt vad mitt klappande hjärta
av handtarens lådor valt ut
Krakmandel och russin och fin chokolad
och att hekto konfekt och en pralenmamn

och två astrakaner och fyra kananer
set bck och en mållkaramell

Pernilla, Pernilla du lilla
här har du en mandeltoaletting
och baktar i Småland det illa
bestänk dig med ådekolång
här har du skosmörja och mörlivost,
vast och en ask aiggarettor lill
söndagens fest och tre cyprissiner
en låda sardiner och ännu en
smällkaramell

Slut den 27/5 1917

Arholma Valsen

Nordanvindar vänden
Stilla stjärnor tänden
Lyssnen till legänden
Om Arholma ö
Vinden stilla klagan
Vill i vågor jagan
Minnesfulla sagan
Om Arholmas ö
Mångtusende vindar på brusande hav
slungat den bräckliga farkost i kvav
Sjungit sin sång över vaggande grav
På Arholma ö

Ödets nornor spinnen
Med vemodsfylla sinnen
Sagofulla minnen
Om Arholma ö
Flyn i tidens gryning
Lekte fordomsgrymning
Vid Arholma ö

Då sjöng musiken en ann melodi
Sjöjungfruns klagan om kastrolleri
Striden om mänskoöden däri
Vid Arholma ö

Mången natt vid stranden
Syntes mänskoanden
Vinkande med handen
Mot Arholma ö
Då fick mänskoanden
Högre maktens maning
Flyren fick en daning
På Arholma ö
Sen har den sörjande anden på ro
Fågorna söka vid stranden sitt bo
Sjömännen sjunga om kärlek och tro
På Arholma ö.

Tack för nordanbruset
Tack för granskogsruset
Tack för blänkfyrsljuset
På Arholma ö
Tack för gång i skogen
Tack för dans på logen
Tack för sången trogen
På Arholma ö
Sen har den sörjande anden fått ro
Fågorna söka vid stranden sitt bo
Sjömännen sjunga om kärlek och tro
På Arholma ö
Slut

Fredshymn

När de mäktiga på jorden
trampa en förakted rätt
och i söder och norden
styrkan överallt har rätt
när den svagare förtryckte
vecketts dolk i gördeln bär i din
egen barm du flyktte och slut
mera frid i världen är

Stiger solen på det höga blickar glad
och friosäld ner hata sj; hans sena
ögon djupet av ditt hjärta tar

Kommer kvällen med sin stjärna
kvällen är med friden slaktt
Sjung ditt bröst för hat så gärna
som din dörr för nattens fjäkt

Dömm ej strax den vilseförda
Skalde bröder med förakt.
icke vägde du den bördа
ädelt på hans skuldra lagt
Icke talde du de strider som han
Som han stridde för sin dygd
icke vet du vad han lider för
sin ångest av sin byggd

Du som händer och hat förkunnar
i din egen himmels namn
Ser du icke himmelen runnar runn
åt alla i sin famn
Om den slutna evighetens dolda
rådslag vad vet du Vän! har
mått barnhärtighetens bottenlösa
djup ännu

Ack vad gör det hur vi kalla den
Jar som Gudr är vår Vad tillfälligt
än må falla det väsentliga består.
Männ de vise med sin lära
än så djupt så konstigt byggd
kommer världens Gud mer nära än
den vilde med sin dyggd

Hör mig. hör mig Gode fader vänn
bakom världen gömd Ibland
Jordens myriader lys de många
som dig glömt
Ty de för dem instinktmingsorden
till vad ädlast jorden såg
Gud är ära fröd på jordens
mäktromarn en god tråg

Slut

Barndomshemmet.

När som sådesfältet böja sig
för vinden och en märkgrön
granskog lyser bakom denne står
den lilla vaskra röda stugan
invid grinden som i forna dagar
var mitt barndomshem
Där vår sol och sommar över
gröna hagar när som 18 årig
jag där hemma var och de
minnen som stå kvar från
dessa dagar är det vackraste jag har
I från landet uti väster länken
ilar hem till kära gamla
Sverige då och då. Fast sen dess
har vunnit många tiden
Barndomshemmet har jag ej glömt
ända

Jag är gammal nu och
bevar ~~det~~ för minnet av mitt
liv och mina drömmars land
Vad som fordom brukat fängsla

barndomsinnet syns så tydligt för
min inre syn ibland
Uti hemmet fick jag allt vad
jag behövde fast jag förstod det
ej förrän jag blev stor och föräldrarna
mig livets skola lärde
Nu är de borta båd min fader och
min mor. Resp.

Och min flicka, sen man fann
ej hennes like. Hon var solen i
mitt liv när jag var ung. Nu hon
sover sött i dödens kalla vila
Jag står ensam kvar och världen
känns mig tung
Nej jag reser hem och fattar
vandringsstaven ty mitt lyckoland
är blott endast en dröm
Och här ute skall jag bäddas ner
i graven i från hemmet och från
dem jag haver kär. Resp.

Fredshymn.

Ack må krigets dystra saga
uti fred sin slutpunkt få
Må vi blodet bort få tvaga
Göra himlen åter blå
"Skönare att värka så än
varandra nederså!"

Må det bliva fred på
jorden frid i varje mänskobröst
krigets dån en saga worden
Ekot bleva fredens röst.
Jubel över jorden all Endast
fjenda skall.

Det som föds i nattens timma
Bleve det ett fredens år
både fred den gryningstimma
Till att läka krigets sår.
"Folken vandra hand i hand
I ett tryggt Brödraland!"

En natt i gamla staden.

En natt i gamla staden
mängen typer träffa på poletärer
långa rader folk som ej tröja kan på
luffare förfallna grevar lärkor i span
Sjöbergsplan deckare med en pjäk i
näven får man se i gamla stan

Där finns folk av skibda ysten
och som alldrig nånting har gjort
gubbar som har haft gott om lyckan
som går ner från port till port
gastar alltid kova utan sagt förvåt
av falska som de på med egna skutan
seglat kull i gamla stan

I en gränd i gatket samlar nyss
en man folk där omkull uti rännstenen
har han hamnat ligger där och yrelar
full. han har ej lyckats vigga hop till
slov på heta dan vill i kurran
hälsa ligga än på blandvakt uti stan

Tvänne pickelhuvor ryta upp med dig
och det på stund här får du dig ej knyta
här är ingen Tantolund
Vid hotellet går i väntan sonsösen på
sitt vis när till slut hon kommer
gästen blir det strax ett ånglabis
hon får ej tillräcklig kova
han får stryk är därvid van
att få stryk som tack för kova
brukas uti gamla staden

Gatan fram en man synes glida sakta ande
båd hit och dit spritens ångan
kring sig sprida han har druckit
dynamit gubben kan sig inte klara
byttingen får bov och tass och i
droska får han fara nu till tussan
i gamla staden.

Slut. Den 10 mars 1918

Bevärings vals från Backamo

Tjo. Upp på Backamo nu ekerat jag har,
kalla. tvåhundrafyrtio dar tralla
va ja en kosnans bar tralle Där fick
man sell å sluring o ärter vas da tralla
men fick ej bella mubben fa tralla
"Tjo. Upp på Backamo vi ekerr å vi
marschera vi dansa å vi spatsera
till Grimerödsjö du deyha nä
Där uti månegladsen vi vila oss efter
dansen en kyss upp på bella munnen
min vän, å du må ja den."

Löjtnanter och kaptener kommendera
oss där kalla Bohusbevärings kär kalla
må packning och gevär kalla Där fick
vi göra höger om, å så vänster om kalla
å vi skåt någon åtti bom tralla

Tjo! Va han sto på komma brunikbyssa
Blom tralla bom trassa Bom tassa
trallra Alltså så kan jag glomma kopsal

Kamyselin tralla rödmosi, fradi å fin
Tralle

Tanyongkar tyocka, feta di tutade
bom, ta, ta, hör på kornetterna, ta, ta, ta,
hör på klarinetterna ti, ta, tä
hör på basunerna, valthorn o trommor
tra bom tarra valsa me dej går bra
tralladu

Kalle me bella (sockösert) en
masthuggsvals tar tralladu
mubban i mun han har tralla
fjälban å fin å sar tralla
Kalle han krökar rygg och krumbuktar
sej bra tralla fjälla från Götebörj
blir gla tralladu.

Böterna va för korta, mi kappa
för lång tralla grötrocken va för
trång Linda skall dock min sång tralla
Tissa ja vell i visa berättiga gla
leve för Beckamo och Sverige konsa

Befräng
Ulvet Den 11 mars 1918

Bondrängens brev till sin Värsta

O kära Lotta mitt hjärtas jänta
min enda engel på när komot
att lillet brev vill jag till dig skänta
fast det fins inget nåt som jag vet
Jag har funderat så jag kan sprecka
på vad jag ville förtälja dej de å
på bondvinkan här på pricka som
näg du veste i fra mej
A ej har nån kolat vigsen hädder
ja livet går här rätt hjälla lagg
när solen sjunker så blir det kvällen
å de blir dagen när han går upp
Vår stora bagge skapp från besvärna
ty för hans uppsang satte döden p.
Han var förgiftad så vetrinären
nu är han lungsenos å spreckas
Den varta kassan som heter Fina
den där du vet med rumpan kadjer
hon länge läg i sin bäst å gnana
å pingstdagsmorgonen fick han en kalv
i vinnaskan ha alla hästa som är den

Gårvaste skänk vi ha jo grisagrigan
Nils Hakans Elsa har skött sin gårning
förbaskad bra den gamla mären som
yarka dråga en som dog den påsten
som var så vårt den skåt en närsynt
student på ängen jårt det var såvem
han ville åt te prästens har di fått
en ammaflaken te guvernat å vad
den hon kan han krangala som
själva gåken å ändå har hon sjnätte
som han Du kan sj tro va de ä
grönt i hunden har gått man mår
i kvarje bit ja när jag koksas mat
himlarygnden ja tänker jag velle dist
i trägården dofta båd ros a lilja å dill
å lavendelgren tultyganer valknar å jerviga
vicker, bygongar å syren men du mitt sockes
du ä den bästa blann alla raser i Sverigas
lann må våra kjärlan i hops vi fåtta å
stå en kvart uygnå hönens band Nästäkta
skarvet förlåt jag slutes å skrjuer
pännen i största fläng jag måste bums
mota bort 2 stutter som hoppat in i
en jordgubbsäng Pass den ene stutten
flog över häcken å åk te magen i en
rabatt te näbbla ygrang jag sej ser
du fläcken den lille blodfläcken som
jag satt

Stabbarp pr. Hovång den
Trättiyndå dagen Februari 1890

Din egen lille raring Trolls Tolsen

Bondpigans brev till Tolls

Min kära Tösse stor tack för breve
du för två vickor sen te mej skrev
de va så lidet oc redigt skrevet att
maken finns sj te kärleksbrev Att jag
har hälsan de vill jo bova allt intill
skrivande stund i Tvåll jag önskar ock
att den samma gåvan må skiekas dej
i frå himmelrs gåll Vår solen glisar
ved österns toppar å mån i västern
hon bägger sej när kaskavagnen gå
hemlen vallar, jag Tänker blott lille
Trolls o ej A ja må sysla med stök

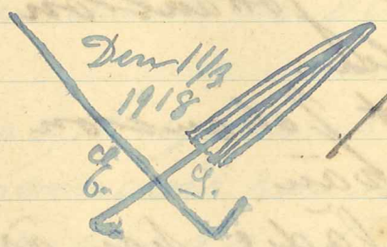
ved gjisa å gå ägåda uti ett häg
må fodra kon eller mata grisa
du kommer ständigt uti min håg
Ja vet ej alls va ja ska förtälja
som kunde sikting tressesa dej om
Idas i Skalbba tänker sälja sitt
gamla hemman det vet jag ej

Midsommarafton va bal hos Tryggen
som ställdes te ntare snickrans
och Halle Tennerman han ore ryggen
jog bjudder opp allra första dans

A Sven i Torpa den glade krogpen
han skåt sabuten med sitt gevär
A upp å magstång han kröp till toppen
o sjong en visa som gröd så här å fjsa
heda o fjsa halva o har ni hört vad i
natt man jamn ja ebva bänsmän nöt
en gatje bave en krouebefallningsman
Så skräddarens Manda och 2 soldater
ja geck te sten påskdagsafton ut
där blev jag bjuden på dockteater å
panorama å karusell å jeck dansa en
liten snutta nå ja ska nöja dej va

te gange min kavaljer det var Pal
Johan Ekula å Fredrik modig
va Mandas gjans men här
älskade trösse lille du får ej vast
sjuker på mej bli mitt hjärta brämer
på mej som ville opp te kokjumkten
opp mitt blo Farvål o sasing liv brevet
sönder ja velle skicka en insamtrest
men en fjäna hos bara bönder så ä dé
knalt nu te blächet slut

Bräkket pr. Stenarp din egen
Lotta Blom.

Ernst Svensson

Det var i Haga park
han var så ung och stark
Hon var en flicka med guld gult hår
hennes ålder var nitton år

Å lekar du mej som förr
kyss mej så lampan dör
för kyssas är harmoni
kyssas är präcis
och manen vägg på och log

Hal August Johanson
Fjänner ni dem
Hal August Johanson
han är min vän
han är min glädje han är min bröst
både i vinter och sommar och höst
Holia Holia Holia

Siljansvalsen.

Uppå Siljans strand knyta
pojkar och kullarna band ömma
kärleksband uti byla vid norrkenets
brand ibland nu och is är det
jollet och kärlekskurtis för sin mö
kan grabben då uppå nordmannavis

Uti nu och isuppå Siljans
strand knytes många varma kärleks
band ut kvällen sen med sin
lilla vän älskas vid månens sken

Uppå Siljans is där det kysas
på dalmannavis runos rimmas in utav
ungdomar glada till sinn ibland
frost och nu är två kullorna rosen
röd och ögon blå män skåda kan
här uppå Siljans strand

Uti nu och ie på Siljans strand

Kom min lilla mö du är
skön du är somdesö älska dig
jag vill säg min vän vill du
höra mig Till kärleken är varm
i min barm fastän driver as mö
och köld här är jag har dig kär
du min älskade mö

Kom min lilla älskling kär
vi på stälska över isen
vadded går vi stär gör ditt hår
jag dig sin kyssa får

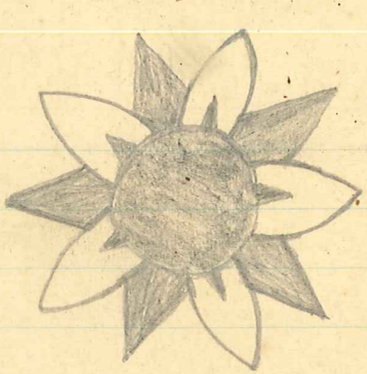
Många sura sin ut i vår
rista vi in kärleksrunor många
under skratt under lekar och
sång. Kärlek är ej kall
ibland driver och is här i nord
Hett vårt blod bland mö och
is uppå nordmannavis

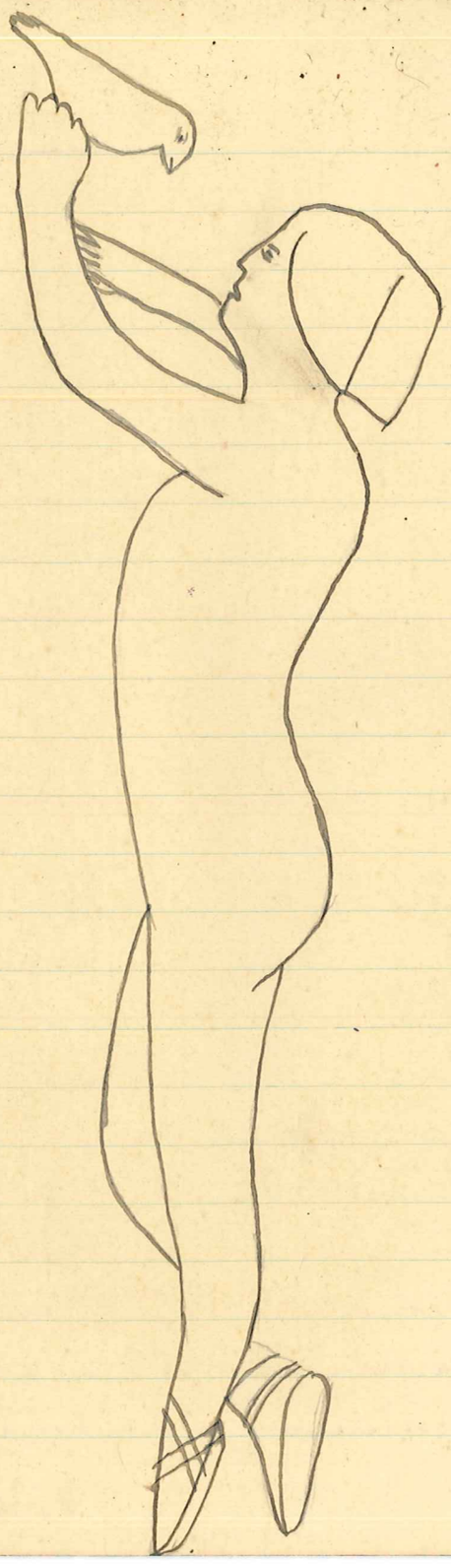
Kom min lilla älskling
kär vi på stälska över isen

Bondbrängen Flörtvisa

Nu är det roligt och varmt
på näset som in gån famnar
med armar blå och gröna skallra
i grenar gräset och alle man
skola ut och slå här har jag
slipsten och här min bytta
och mat i väskan till ängen
ut nu är det frågan att göra
nytta nog få vi roetlas innan
Det är ifrån

Här flicka kära! är räfsan
får dig ditt namn jag skurit på
skaftet inn blir ej i båtkrem
nej kom jag bär dig i genom
livet om du blir min var inte
blyg det är inte farligt du får
ej bröta de fötter små se i jag
skall bära dig nätt och varligt
Det är ju bra att vi äro två

Register

Sid. nr.	Visans namn	visans nr	visans början
1	Dragon visa	1	En visa vill jag sjung om
7	Georg sjömans	2	Georg sjöman tog ömt i fören
10	Bohuslänsk flickan	3	På bohuslänska kusten bland
13	Kärlekvisa	4	I skymningens enstiga stunder
14	Amerika visa	5	Jag skrev ett brev hem till min
15	Minnet från Björkeborg	6	Ett minne ifrån Björkeborg
18	Turist visa	7	Jag gjorde mig en tur på ångaren
21	Militär visa	8	Förlåt att jag nu sjunga vill
25	Kärleks visa	9	Det doftar av blommor i sommar
28	Sardist visa	10	Jag är född i en koja vid björkskogen
32	Militär visa	11	En visa vill jag sjunga
35	Krigar visa	12	Jag var väl icke än på
38	Sjömans visa	13	Jag är en fallig glad sjöman
39	Kopral Ståls	14	I Skaraborg bodde i
46.	Bölans soldier	15	Det var en kall och
52.	Sjömans visa	16	Jag hade mig en huld
55.	Berrärings visa	17.	Nu har jag exerserat ej
58.	Boston visa	18	Jag gungar mig neder
60.	Myrtenbruden	19	Hästar frustar bjällror
62.	En kärleks visa	20	I gröna lunden i
65.	Dragon visa	21	En visa vill jag

Register 1915

Vinden suckar tyst - - -	22	Arvid o Ella	68
Hallå mina löser nu - -	23	Kalle o Maja	70
Jag vandrat har i kring-	24	Kärlekssvisa	73
På Visborberget ett slott -	28	Visbergsvisa	
En Julafton klockan pysar -	26	Fäktpojaden	
När sol gått ned nu är det -	27	Dalgosens hemtåg	
Vårt en mörk och dyster sälle	26	Fröken Förgätmigej	
Invid staden i ett vackert näste	25	En flickas öde	
Mosbelupen hydde står vid - - -	30	Torsdagsgossar	
I skimrande budskott så tvitrom	31	Legobrudens	
Från havet fjärd den lugna - -	32	Sjömansvisa	
Linda min Linda hon skall vi	33	Kyssen	
En änkeljung som jag här nedskrivit	34	Sydhustens sorlisning	
Här inom gärdet i mörka kvällen	35	Ljungbyhedvisan	
Uppå alpens högt belägna spitsa	36	Alpens sos.	
Stormen hörs vina vågorna	37	Brusande vågor	
Till ni kamrater höra mitt	38	En ynglings levnadslopp	
I Herrestad hördes	39	I Åredalen dagar	
Förr ati världen då var dels	40	Stubobalsa.	
Lilla Edvin ån i sjön mig	41	Sjömansvisa	114
Nu har vi seglat i många	42	Bevärdingsvisan	
Och jungfrun satt i kammarn	43	Sjömansvisa	120
En visttrogen vill den är dock	44	Vittnet	123

Register

Nr.	visans namn	sid nr.	Visans början
45	Dragonvisa	125	Det var i mars en fjärdedag
46	Vaknade nämnden korsvettan	126	Med lagade kinder hon kastar
47	En Julafton på vegan	130	För länge sen gick karlarna
48	En Kärleksvisa	132	Lilla vackra flicka du
49	Vildmarkens klagan	135	Till nordliga landen vi kom
50	Kärleksvisa	136	I förr då hade jag en vän
51	Ljungbyhedvisa	138	Här inom gärdet i mörka
52	Äventyret i tunnan	140	Jag hade ett glatt äventyr
53	Din är jag än	143	Din är jag än fast berg
54	Skärgårdsflickan	144	En skärgårdsflicka är vad
55	Vykortsversar	146	Nå byskan följa dig
56	En gosses klagan	148	Oflicka skönaste har
57	Han och jag	150	Jag har en gosse har
58	Styrmansvalsen	152	Skönt är att gunga på
59	Tjo balja kiss	154	För klumpen och stumpen
60	Harrekären	156	Här skall vi se en härre
61	Vigan om blinkoppe	157	För vill vi njuta en
62	Stockholmsvisa	159	Vid Mungshoms strand
63	Slaget vid Lyksta	161	Som vördens tappre tömas
64	Drabanten Gustav Örn	165	Uns Vasas bedrifter höga
65	Järnvägs och rallarevisa	169	Längs stranden av älven
66	Dragonvisa	173	Vi beste gu med dig

Rigister

visans början	sid nr.	visans nr.	Anm. nr.
En visa vill jag sjunga	178	Kärlekvisa	68
		Utvällningsvisa	68

